

VTT Kari Kaunismaan juhlapuhe 9.8.:

Venäläisten historiakirjojen muutos Neuvostoliiton romahdettua

Kiitän sydämellisesti kustusta tulla puhumaan juhlaanne. Vastasin mielelläni myöntävästi Timo Rouhaisen pyyntöön, jonka hän esitti toukokuussa tarkastetun väitöskirjani ilmestymisen jälkeen. Kirjani nimi on ”Punatähdessä kaksoiskotkaan. Neuvostoliiton romahtamisen vaikutus venäläisen keskikoulun historian oppikirjoihin”. Lisäksi voin sanoa: Taasha myö tavatti, sillä äitini kotipitäjä, Viipurin läänin Pyhäjärvi, sijaitsi Käkisalmesta lähes saman verran etelään kuin Kurkijoki pohjoiseen. Kurkijoen tunsin poliittista historiaa opiskelleena ennestään presidentti Relanderin syntymäpaikkana ja maatalousopistonsa johdosta, josta oli valmistunut sellainenkin suuruus kuin myöhempi ministeri Yrjö Leino. Tilastoista selviää, että opiston mailla saavutettiin jo ennen sotaa yli 5000 kg:n vehnäsato hehtaarilta, joka säilyi lyömättömänä Suomessa kymmeniä vuosia. Vielä olin peruskoulun rehtorina tullut tuntemaan Elisenvaaran yhteiskoulun ja evakon lapsena tietysti Elisenvaaran pommituksen kesäkuussa 1944.

”Oli ilmeistä, että neuvostojen oppikirjat eivät olleet kertoneet koko totuutta tapahtumista.

Käsittelen tutkimuksessani Neuvostoliiton ja uuden Venäjän tapaa opettaa historiaa koululaisilleen. Olen niin sanottu pitkän linjan opiskelija, koska suoritin kaksi tutkinnoistani koko ajan työssä ollen. Maisterin- eli pro gradu-työni tein aiheesta ”Punamulta jatkosodassa. Sosiaalidemokraattisen puolueen ja Maalaisliiton Neuvostoliittoa koskeva viholliskuva jatkosodan aikana”. Varsinaisen pohja väitöskirjalleni syntyi Moskovassa 1998–2000, kun toimin Moskovan suomalaisen peruskoulun rehtorina. Oli ilmeistä, että neuvostojen oppikirjat eivät olleet kertoneet ko-

Keväällä Valtiotieteen tohtoriksi väitellyt Kari Kaunismaa.

ko totuutta tapahtumista. Koska aineistoa oli erittäin laajasti, rajoitin aluettani länsimaisen ja venäläisen historiallisen ajattelun eroihin, kansalaiskasvatuksen ja demokratiakasvatuksen tarkasteluun, johtajan aseman kuvaukseen sekä ympäristön ja luonnon kuvaukseen suurvallalle tärkeinä elementteinä. Kuitenkin, kun kerroin aiheestani kanssaihmisille, ainakin karjalaisten ensimmäinen kysymys koko prosessin aikana oli: ”Joks hyö tunnustaat, jot hyökkäsiit’ talvsovas?” Siihen oli huojentavaa vastata myöntävästi.

”... kaikki varusmiespalveluksen suorittaneet tietävät erittäin hyvin, että sota ei syty sattumalta,...

On syytä muistaa perinteinen lause: Kaksi demokratiaa ei taistele keskenään. Marraskuun viimeisen päivän 1939 taustalla oli kahden diktatuurin, Natsi-Saksan

tui Neuvostoliiton puolelle. Ainakin kaikki varusmiespalveluksen suorittaneet tietävät erittäin hyvin, että sota ei syty sattumalta, vaan sen valmistelu vie runsaasti aikaa ja varoja. Osoituksena siitä, että Neuvostoliiton puolella valmistauduttiin myös henkisesti sotaretkkeen, vaikkakin helppoon, on elokuussa 1939 puna-armeijan ylijohdon tilauksesta levytetty marssi ”Prinimajnas, Suomi-krasavitsa”, ’Ota meidät vastaan, Suomi-kaunotar’. Sen teksti

”Uusi Venäjä tunnustaa rehellisesti talvisodan epäonnistumisensa,...

lausuu: ”Paljon on valheita näinä vuosina kasattu, jotta olisi hämätty Suomen kansa. Avaahan nyt meille luottavaisena leveän portin kumpikin puolisko! – Eivät pellet eivätkä heikkopäiset kynäilijät pysty enää hämmentämään sydäntänne. Monesti on teiltä riistetty kotimaanne, tulimme palauttamaan sen teille.” Laulun esittää Leningradin sotilaspiirin orkesteri. Tekstiä kommentoi neuvostomusiikista vuonna 2007 Jyväskylän

Yleisö kuunteli painavaa asiaa välillä totisena, välillä taputuksiin yltyen ja hersyttipä elävä puhe toisinaan makoisat naurutkin.

Tässä lehdessä mm.

Kaupunginjohtaja Jari Rantala:
Meillä kaikilla on omat juuremmes. 4
Pitäjäjuhlien kuvakavalkadi s. 6-7
Sukupolvet kohtasivat
Porin Hiitola-juhlassas. 9
Raimo O. Kojon uusin kirja:
Minä, Adolf ja Josif s. 11

Toimitus on avoinna tiistaisin ja perjantaisin klo 9-14.

Seuraavat lehdet ilmestyvät
11.9., 25.9., 9.10., 23.10.

”...oppikirjoista poistettiin neuvostojen loppuun vullinnut selitys siitä, että länsivallat olisivat painostaneet Suomea hyökkäämään Neuvostoliiton kimppuun...

ja huusi: ”Sie haben uns verraten wie Judas Iskariot!” Olette pettäneet meidät Juudaksen tavoin.

Uusi Venäjä tunnustaa rehellisesti talvisodan epäonnistumisensa, vaikka heidän kaatuneidensa luvut edelleen vaihtelevat kahdestakymmenestä saatakolmeenkymmeneen tuhanteen. Todellinen luku on todennäköisesti vieläkin suurempi. Nytt on selkeästi erotettava tavallisten ihmisten väliset suhteet valtioiden välisistä, etenkin Stalinin Neuvostoliiton ja pienen

Jatkuu sivulla 5

28.8.2009

Pitäjäjuhlat ja kirjoituskilpailu

Pitäjäjuhlista jäi hyvä mieli. Tunnelma oli lämmin niin konkreettisesti kuin kuvaannollisestikin. Minua ilahdutti erityisesti muutama asia näin ensikertalaisena. Se mahtava kanta-joukko, joka on ollut yli 30 kertaa mukana Pitäjäjuhilla ja se liki yhtä suuri ensikertalaisten määrä. Siinä on perustaa, jolle juhlat rakentaa tulevaisuudessakin.

Ensikertalaisissa oli useita, joilla ei ollut sukuyhteyttä Kurkijokeen. Oli kiinnostusta, tervettä uteliaisuutta ja kenties lähipiirin, ystävien, tuttavien kannustusta.

Tämän vuoden teemanahan olikin: Olette sydämellisesti tervetulleita riippumatta juuristanne! Kutsua oli noudatettu, kohosihan tämän vuoden kävijämäärä suuremmaksi kuin parina viime vuotena on ollut.

Vielä on aikaa kirjoittaa! Tutkikaapa takasi-

vun Kirjoituskilpailu-ilmoitus. Nyt on aika kaivaa muistojen laatikot esiin ja kertoa, millaista oli jälleenrakennuksen aika uusilla asuinsijoilla. Näkökulmia löytyy monia: rakentajien, nuorten ja lasten, jotka elivät kiivaassa jälleenrakennuksen maailmassa. miten he sen näkivät ja kokivat. Tietysti yksi näkökulma on etsiä esiin niitä historian löytöjä kotiarkistoista, mitä ne kertovat sen aikaisesta elämästä. Kirjoittakaa ja kertokaa oman sukupolvenne tarinaa tuleville sukupolville.

Toivon, ettei kenellekään tule rimakauhua vaikka kyseessä onkin kilpailu. Tärkeintä on kaivaa kynä tai kirjoituskone esiin tai avata tietokone ja voittaa oma itsensä. Odotan tänne innolla runsasta määrää kirjekuoria, joiden päällä lukee ”Kirjoituskilpailu”.

Helena Sulavuori

Kirkkoherra Oiva Alasen saarna 10. sunnuntaina helluntaista eli 9.8.2009 Loimaan Kaupunginkirkon messussa, jossa vietettiin kurkijokelaisten pitäjänjuhlaa:

Sananlaskujen kirjasta: ”Älä kiellä apuasi, jos toinen on avun tarpeessa ja sinä pystyt tekemään hänelle hyvää. Älä sano lähimmäiseslesi: ’Mene nyt ja tule toiste, huomenna minä annan!’ – kun sinulla kuitenkin on mitä antaa.” Snl. 3:27 – 28.

Katkelma kuuluu Raamatun viisauksikirjallisuuteen, jonka käytännölliset elämänohjeet opettavat ajatonta kunnollisen ihmisen moraalista. Pitää olla ahkera työntekijä, harkitsevainen päätöksiä tehdessään, uskollinen ja luotettava aviopuoliso, hyvä lasten kasvattaja, kaikessa kohtuullinen. Hyvä ihminen antaa omastaan köyhälle ja on kaikin puolin rehellinen ja oikeudenmukainen. Vielä kunnan ihminen on vähäpuheinen ja vähäpuheisuudessaan ajattelee ennen kuin mitään puhuu.

Vanhan testamentin hyvä ihminen luottaa siihen, että Jumalan luomassa maailmassa oikein tekeminen tuottaa siunauksen, väärin tekeminen tuottaa rangaistuksen. Yleinen sääntö ei aina toteudu. Hyväkin ihmistä voi kohdata onnettomuus ja väärin tekijä saattaa menestyä erinomaisen hyvin. Tätä ristiriitaa ja ihmisen kokemaa suurta vääryyttä pohditaan erityisesti Saarnaajan ja Jobin kirjassa.

Saarnaajan johtopäätös on masentava: kaikki on turhuutta.

Silti Saarnaaja ei luovu uskostaan, uskon vain sisältyy myös epäilyksiä. Hän toteaa useita kertoja, ettei ihminen ymmärrä Jumalan tekoja, vaikka kuinka ponnisteli. Rajallinen ihminen ei kykene arvioimaan Kaikkivaltiaan Jumalan tapaa hallita maailmanjärjestystä.

Jobin kirja on samansuuntainen, mutta valoisampi. Kärsimys osoittaa, ettei ihminen ymmärrä Jumalan ja elämän teitä. Siksi kärsivä Jumalan ihminen ei kiroa Herraansa, vaan kiittää häntä silloinkin, kun Jumala ottaa pois antamansa lahjat.

Varmaankin sota-ajan evakkotiellä oli kahdenlaisia kulkijoita, Saarnaajan kaltaisia ja Jobin kaltaisia. Usko Jumalaan joutui kovalle koetukselle. Kauniit lahjat, jotka Jumalalta oli saatu, jouduttiin antamaan pois. Vaikka elämä koetteli, perimmäinen luottamus sittenkin säilyi. Olisiko kurkijokelainen väki suurella vaivalla siirtänyt kotiseurakuntansa ja kirkkonsa tunnusmerkkejä, sakramenttivälineitä ja alttaritaulua uudelle kotiseudulleen, jos se koettelemusten tultua olisi luopunut uskostaan? Pyhät esineet olivat uskon merkkejä, sen näkyväksi tekemistä, jonka turvin kotiseudulla oli eletty sukupolvien ajan.

Kurkijokelaisten pitäjänjuhlien kirkkotilaisuuksissa, kuten tänään, esineet ovat nähtävänä. Toki niitä saa katsella milloin vain, mutta juuri tänään ne tuovat muistot lähelle. Oikeasti ne ovat Kirkkohallituksen omia ja meillä täällä Loimaan seurakunnassa vain lainassa, mutta haitanneeko tuo. Nyt Alexandra Sältnin 1884 maalaama alttaritaulu on konservoitu ja kehystetty. Konservointityöhön Kirkkohallitus osallistui varsin suurella summalla. Kurkijokisäätiö lahjoitti osan kehysten kustannuksista. Tänään saamme juhlallisesti todeta, että taulu on uudessa loistossaan palautunut paikalleen tänne Kaupunginkirkon yläsalin. Iloitsemme tästä yhteisestä aikaansaannoksesta.

Näiden esineiden uudelleenasettuminen onnistui. Mutta oliko kaikilla ihmisillä, tälle seudulle ja muualle Karjalasta siirtyneillä sama kokemus? On selvää ja raadollisen inhimillistä, että vastaanotto ei ollut kaikkialla suopea. Aina ei muistettu Raamatun kehotusta ”Älä kiellä apuasi, jos toinen on avun tarpeessa ja sinä pystyt tekemään hänelle hyvää”. Vaikeat muistot eivät unohdu, mutta ehkä jotakin on pystytty antamaan anteeksi. Selvää on, että muuttajiaakin oli monenlaisia, mutta yli persoonallisten heikkouksien nousee kuitenkin yhteinen ahdinko.

Missä tulijat otettiin hyvin vastaan, koettiin kohtalonyhteyttä. Kaikkia oli sota koetellut, useimmat joutuivat luopumaan jostakin. Vaikeinta oli antaa perheen ja suvun jäsenet vapauden vastikkeiksi.

Hyviä muistoja kirjasi Kosken Tl. seurakunnasta eläkkeelle siirtynyt diakonissa Helvi Harmaa lehtiartikkeliin 80-luvun lopulla. Hän kertoi evakkomatkinsa vaiheissa erään maatalon ystävällisestä väestä, muisti heidän nimiänsäkin. Hänen perheensä sijoituspaikka oli Viljakkalassa Harhalan kylän Servon talo, isoäitini naapuri. Kun lähetin lehtileikkeen Servon vanhalle emännälle, muistot saivat hänet kyyneliin. ”Älä kiellä apuasi, jos toinen on avun tarpeessa ja sinä pystyt tekemään hänelle hyvää.” Raamatun sana oli toteutunut.

(Helvi Harmaa muisteli uudelleen Turun Sanomissa 15.7.2003: ”--- Sijoituspaikkamme oli Viljakkala, Servon talo. Sen talon väki oli ihania ihmisiä meitä kohtaan. Eeva-emäntä

Kuolleita

Rakkaamme

Hilja Annikki TORIKKA

os. Nenonen

* 1.12.1920 Kurkijoki

† 27.7.2009 Loimaa

Menin hiljaa virran yli näen heidät, joita rakastin hellät äänet kutsuu nimeäni on siellä avoin armaitteni syli.

Äitiä, mummoa ja isomummoa kiittollisena muistaen ja huolenpidosta kiittäen

Leena

Ville, Saara ja Vilma

Jussi, Nora ja Vertti

Sukulaiset ja ystävät

Siunattu läheisten läsnäollessa. Lämmin kiitos osanotosta.

Merkkipäiviä

Tuulikki Sipolainen Vampulasta täyttää 75 vuotta maanantaina 31.8.2009.

Tuulikki on syntynyt Huittisissa, mutta Kurkijokiyhteys on löytynyt miehen kautta ja Kurkijoellakin on tullut käytyä monta kertaa.

Aktiivinen Tuulikki on toiminut monissa luottamustehtävissä sekä kunnassa että seurakunnassa. Hän on myös Vampulan karjalaiset ry:n jäsen ja hänet nähtiin Pitäjäjuhilla sekä

lipunmyynnissä (kuva) että jumalanpalveluksen tekstinlukijana.

Tuulikilla on kahvipannu kuumana juhlapäivänä maanantaina.

Muistettavaa

V-S:n karjalaisseurojen piiriin tapahtuma: **Perhetapahtuma** sunnuntaina 30.8.2009 alk. klo 13 Liedon sotaveteraanien kersutupa, Vintalantie ; vastapäätä Nautelankoskea. Koko perhe oppimaan suunnistuksen alkeita leikkimielellä, Joukkueeseen kuuluu 3. joista yksi nuori. Savusauna klo 15 alkaen sekä uimista lammessa. Kahvia, makkaraa ja lettuja. Tervetuloa !

Hiitolan Pitäjäseuran järjestämä **syyskauden ensimmäinen tarinailta** ti. 8.9. klo 18 Tuomarink. 2 Pori. Vieraamme biologi Juho Paukkunen kertoo Hiitolan luonnosta ja kasvillisuudesta. Tervetuloa mukaan entiset ja uudet tarinailijat.

Hiitola-Kurkijoki Sukututkijat kokoontuu torstaina 17.9.09 klo 18 Karjalatalon Wärsilä-salissa, Helsinki Käpylänselä 1. Aihe: mm. suku Kurri. Tervetuloa kaikki, joita aihe ja pitäjämme sukututkimus kiinnostaa. Kokouksella on auki jo klo 15. Seur.kokoukset 15.10., 12.11. ja 10.12. Lisätietoja Harri Kekiltä p. 050-304 1324 tai hkeikki@gmail.com.

NIMIPÄIVÄT

Elokuu

28 Pe Tauno

29 La Iina, Iines, Inari

30 Su Eemil, Eemeli

31 Ma Arvi

Syyskuu

1 Ti Pirkka

2 Ke Sinikka, Sini

3 To Soile, Soili, Soila

4 Pe Ansa

5 La Roni, Mainio

6 Su Asko

7 Ma Miro, Arho,

Arhippa

8 Ti Taimi

9 Ke Eevert, Isto

10 To Kalevi, Kaleva

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 60 centtiä/mm + alv 22 %
Mustavalk. 45 centtiä/mm + alv 22 %

Säännöillisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 35 euroa
6 kk..... 20 euroa
3 kk..... 12 euroa
Pohjoismaat 39 euroa
Muualle 46 euroa

Tilinumero: LSOP 523900-4897
Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

kyynelsilmin toivotti meidät tervetulleiksi, meidät likaiset ja väsyneet kulkijat. Me saimme käydä valmiiseen ruokapöytään ja sen jälkeen saamaan. Ja mikä ihaninta, saimme nukkua oikein sängyissä. Tämä Servon talo, jossa olimme puoli vuotta, on aina kiitollisena mielessä.”)

Kristitty tekee hyviä tekoja vapaaehtoisesti. Hän ajattelee ja toimii lähimmäisensä parhaaksi. Hän tekee hyvää siksi, että se on Jumalan tahto. Perustana ovat oman edun sijaan lähimmäisen tarve sekä halu noudattaa Jumalan tahtoa.

Matteuksen mukaan viimeisen tuomion kuvauksessa ihmisen Poika tulee tuomitsemaan omansa sen perusteella, miten he ovat noudattaneet Jumalan tahtoa. Tuomiopäivänä selvitetään, ovatko Jeesuksen seuraajat ruokkineet nälkäisiä, antaneet ja-noisille juotavaa, kodittomalle kodin, vaatettaneet alastomia, hoitaneet sairaita ja vangittuja. Näitä hyviä tekoja tehneet perivät Jumalan valtakunnan. Laiminlyöntiin syylistyneet saavat ikuisen rangaistuksen. Tällä ei tehdä tyhjäksi armoa ja anteeksiantamusta. Armo ja anteeksiantamus ovat Jumalan lahjoja, jotka kannustavat kristittyä hyviin tekoihin.

Uuden testamentin kristillisyyden varsin ankaraa. Muistamme uskonpuhdistuksen opetuksen pelastuksesta ja armosta ilman ihmisen tekoja. Saatamme ajatella, että Jumalan armo on ehdoton vastakohta kaikenlaisille ihmisteille. Ei hyvien tekojen poissulkeminen ole Uuden testamentin eikä uskonpuhdistuksenkaan tarkoitus. Jumala pelastaa ihmisen yhteytensä ja vaikuttaa hänessä niin, että uskon lisäksi ihmisessä syntyy halu tavoitella Jumalan tahdon mukaista elämää.

Kirkon jäsenissä on niitä, joita kristinuskon opit ja niiden toteuttaminen eivät juurikaan kiinnosta. Heitä ei suljeta ulkopuolelle. Kristillisyyden kynnyksen madalletaan pelkästään kasteeseen ja kirkon muodolliseen jäsenyyteen. Kun kysytään, mitä kirkko jäsenilleen antaa, vastauksen pitäisi olla jotakin sen suuntaista, että kirkko antaa hyvän elämän, kristityn ihmisen elämän arvot. Ensimmäisten sukupolvien kristityt suosittelivat muille uskoaansa sanoin ja teoin osoittaen, että usko tekee heistä parempia, Jumalan tahdon mukaan eläviä ihmisiä. Voidaanko nykyään sanoa, että sellainen on tarpeeton? Elämmekö Raamatun opetuksen mukaisesti kodeissa, työpaikoilla ja – seurakunnassa? Emme aina elä kutsumuksemme mukaisella tavalla. Jos yhä uudelleen kysymme, mikä on oikein ja mikä väärin, palaamme uskon alkulahteille.

Jumala itse vaikuttaa ihmisessä halun ja kyvyn elää oikein. Jumala ei pelkästään vaadi ihmistä rakastamaan lähimmäisiään, hän antaa siihen myös voiman. ”Mekin olemme Jumalan tekoa, luotuja Kristuksen Jeesuksen yhteyteen toteuttamaan niitä hyviä tekoja, joita tekemään Jumala on meidät tarkoittanut.” Ef. 2:10.

Niin kauan kuin usko perustaa Raamattuun, se ohjaa ihmisen elämää oikean suuntaan. Välillä voi käydä kuin Miikkulaisen Elville, että evakkotiellä karja karkaa kuka minnekin, mutta lopulta kaikki saadaan yhteen.

Jeesus kutsui seuraajiaan olemaan maailman valo. Hän tarjosi heidän elämäntapaansa. ”Niin loistakoon teidän valonne ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.” Matt. 5:16

HIITOLA-SÄÄTIÖ

järjestää syksyisen viikonloppuleirin Porin seurakuntayhtymän kurssikeskuksessa Silokalliolla 18. – 20.9.2009

Juuret Hiitolassa - teemana kirjallisuus ja musiikki

Leirille voivat hakea kaikki hiitolaisjuuris, aiheesta kiinnostuneet aikuiset iästä riippumatta. Kirjallisista vapaamuotoisista hakemuksista tulee ilmetä hakijan nimi (myös tyttönimi), syntymäaika ja hiitolaiset juuret sekä nykyinen osoite ja puhelinnumero. Kerro myös hakemuksessasi miksi toivot pääseväsi leirille. Osallistumismaksu leirille on 20 € / henkilö. Hakemukset pyydetään lähettämään 2.9.09 mennessä osoitteella:

Silja Iltanen, Turkkuritie 28, 28400 Ulvila tai sähköpostilla shiltanen@netti.fi.
Leirille valituille lähetetään kirjallinen kutsu viikolla 37.
Porissa 14.8.2009

Hiitola-säätiön hallitus

Lukijoilta

4 sukupolvea Larikan sukua

Kuvassa oikealla Julia Vanhala 89v os.Larikka. Vasemmalla Julian tytär Lea Pesola ja keskellä Lean tytär Niina Hiukka sylissä Lahdessa 2.8.09 kastettu Mimmi Maarit Hiukka. Mimmillä on myös isosisko Emmi Margit 3v. Isomummo Julia on Kurkijoelta ja asustaa nyt Uuraissa. Juuli-mummon kohokohtia viikolla ovat aina Kurkijokelaisen ja KARJALA-lehden tulo postilaatikkoon ja heti lukuun tietysti. (Kuvan lähetti 3.polven Koivistolaisevakko s.1962) Jouni Reinikainen (Tölköjen ja Hoikkaloitten sukua)

28.08.2009. Ps. 51:8,12

Sinä tahdot sisimpääni totuuden - ilmoita siis minulle viisautesi! Jumala, luo minuun puhdas sydän ja uudista minut, anna vahva henki.

29.08.2009. 1 Joh. 1:9-10

Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. Jos väitämme, ettemme ole syntiä tehneet, teemme hänestä valehtelijan eikä hänen sanansa ole meissä.

30.08.2009 13. sunnuntai helluntaista. Joh. 9:39

Jeesus sanoi: ”Minä olen tullut tähän maailmaan pannakseni toimeen tuomion: sokeat saavat näkönsä ja näkevästä tulee sokeita.” Virsi 333:2

Älä turvaa ihmisiin, voimakkaisiin, ylhäisiin. Suurimmatkin voimansa heikot ovat auttamaan.

31.08.2009. Ps. 106:2

Kuka voi sanoiksi pukea Herran voimateot, kuka voi häntä kyllin ylistää?

01.09.2009. Ps. 30:3

Herra, minun Jumalani, sinua minä huusin avuksi, ja sinä teit minut terveeksi.

02.09.2009. Apost. 3:6

Pietari sanoi rammalle miehelle: ”Hopeaa ja kultaa minulla ei ole, mutta mitä minulla on, sitä minä sinulle annan. Jeesuksen Kristuksen, Nasaretiläisen, nimessä: nouse ja kävele.”

03.09.2009. Mark. 7:37

Hyvin hän on kaiken tehnyt. Kuurot hän saa

kuulemaan ja mykät puhumaan.

04.09.2009. Ps. 30:12

Sinä muutit itkuvirteni karkeloksi, riisuit yltäni suruvaatteen ja puit minut ilon pukuun.

05.09.2009. Ps. 146:7-8

Herra päästää vangitut kahleista, hän antaa sokeille näön ja nostaa maahan painetut jaloilleen.

06.09.2009 14. sunnuntai helluntaista. Mark. 12:43-44

Jeesus kutsui opetuslapset luokseen ja sanoi heille: ”Totisesti: tämä köyhä leski pani uhriarkkuun enemmän kuin yksikään toinen. Kaikki muut antoivat liiastaan, mutta hän antoi vähästäään, kaiken mitä hänellä oli, kaiken mitä hän elääkseen tarvitsi.”

Virsi 430:1. Rakkaus, kun kuvaksesi meidät kerran tänne loit, Rakkaus, myös autuutesi meille langenneille soit. Rakkaus, nyt itseni annan sinun haltuusi.

07.09.2009. Ps. 74:21

Herra, älä salli sorretun kääntyä pois apua saamatta, kurja ja köyhä ylistäkööt sinun nimeäsi.

08.09.2009. Ps. 112:5

Hyvin käy sen, joka on armelias ja lainaa omastaan muille, sen, joka aina toimii oikeuden mukaan.

09.09.2009. Room. 13:9-10

Käskyt ”Älä tee aviirikosta”, ”Älä tapa”, ”Älä varasta”, ”Älä himoitse”, samoin kaikki muutkin, voidaan koota tähän sanaan: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa. Näin rakkaus toteuttaa koko lain.

10.09.2009. Matt. 7:12

”Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille.”

Saatesanat

Hyvät pitäjäjuhlavieraat, arvoisa jumalanpalvelusyleisö;

On jälleen se aika vuodesta, jolloin kokoonnumme tänne Loimaalle viettämään perinteistä pitäjäjuhlaamme. Olemme täällä kauniissa kirkossa hiljentyneet juhla jumalanpalvelukseen. Erityistä juhلاميeltä tuottaa myös Kurkijoen kirkon alttaritaulu, joka nyt on kunnostettuna nähtävänä täällä kirkossa.

Tämä taulu vie ajatukset sinne Kurkijoelle, jonka multaan on esi-isämme haudattu. Emme voi viedä kukkia sinne heidän haudoilleen. Heidän leposijansa ovat siellä hoitamatta ja täysin luonnontilassa.

Näin juhlien aikana haluamme muistaa ja kunnioittaa Kurkijoella haudattujen vainajain muistoa. Samalla

muistamme niitä tuhansia sankarivainajia, jotka menettivät henkensä puolustuksessaan meille niin rakasta ja kaunista kotimaata.

Perinteistä tapaa noudattaen lähetämme kukkatervehdyksen Loimaalla oleville muistomerkeille:

Karjalaan jääneiden vainajain muistomerkeille, puna-mustin nauhoin koristetut kukat vievät sinne Kurkijoki-seuran edustajat Orvokki Kaartinen ja Ilkka Liekari.

Sankarivainajain muistomerkeille, sinivalkoisin nauhoin koristetut kukat vievät Vampulan Karjalaiset ry:n edustajat Kaarina Leppämäki ja Osmo Kuosa.

Lähetän teidät matkaan raamatun sanoin: ”Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti”.

Erkki Poutanen
Vampulan Karjalaiset ry.

vas. Kaarina Leppämäki, Osmo Kuosa, Orvokki Kaartinen ja Ilkka Liekari.

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Missä on varpukasvien vyöhyke?
2. Missä päin Suomessa on J. L. Runebergin mukaan nimetty lähde?
3. Mitä tarkoittaa hirsitalon kengittäminen?
4. Paljonko Suomen ortodoksisessa kirkossa on jäseniä?
5. Mikä maa on maailman suurin hiilen tuottaja?
6. Kenen puoliso oli Eva Braun?
7. Minkä puun siemenet ovat oravan ”ykkös” ravintoa?
8. Mikä on öljyn jälkeen maailmankaupan tärkein tuote?
9. Mikä on Intian valuutta?
10. Minne perustetaan maailman kolmas Martti Ahtisaari-koulu?

Osanottoon

Kurkijoki-
adressi

4 erilaista: kirkko, vanha maisemakuva, värillinen maisemakuva, kulleroita

Hinta: 12 € saatavissa toimituksesta

Osmo Kuosan pitämästä Pitäjäjuhlien tervehdyspuheesta:

Kurkijokelaisilla ja kurjilla yhteisiä ominaisuuksia

Täällä on mukana myös itse oikeutetusti nimikko-lintumme kurki. Kurki on viisas ja voimakas lintu, aikamoinen matkustaja, mutta ennen kaikkea kotiseuturakas. Tästä on saatu uusinta tietoa seuraamalla satelliittikurkia, joista yksi on nimeltään Aino. Aino on rengastettu Sallassa ja varustettu satelliittipaikantimella (navigaattorilla) ja

radiolähettimellä. Aino lähti vuosi sitten elokuun lopulla kotisuoltaan Sallasta. Matka kulki Unkarin, Serbian, Kroatian ja Italian kautta Tunisiaan. Sieltä matka jatkui Algeriaan Saharan Atlasvuoristoon. Paluumatka keväällä 2009 tuli Ranskan, Puolan ja Viron kautta Länsi-Suomeen. Huhtikuun 15. päivänä Aino havaittiin Säkylän Pyhäjärven länsipuolen suolla. Matkamittariin oli kertynyt 10:ssä kuukaudessa yli 10 000 km! Kesää Aino viettää kotisuollaan Sallassa.

Kurkijokelaisten kotiseutumatkat ovat Ainoon verrattuina lyhyitä. Eivätkä tapahdu lentäen – ellei lasketa ylös-alas liikettä auton penkissä. (Kiitokset tässä vielä Kurkijokelainen lehden lukijamatkalla kesäkuussa olleille hyvästä matkaseurasta!)

Kurkijokelaisilla on paljon yhteistä kurkien kanssa. Viisauden, voimakkuuden ja matkuskokeneisuuden lisäksi yhteinen ominaisuus on sosiaalisuus. Kurkien sosiaalisuutta ja yhteishenkeä

voi ihailla, kun katsoo satapäisiä kurkiauroja. Niistä kuuluu voimakasta kurki-kielistä kekustelua. Hyvää yhteispeliä osoittaa myös se, että tarvittaessa vaihdetaan vetovuoroja. Tapana on myös pysähtyä sopiviin maastokohtiin keräämään voimia ja nauttimaan yhdessäolosta. Kurkijokelaisilla näitä vastaavia pysähdyspaikkoja ovat nämä pitäjäjuhlat. Nyt jo 63. kerran

Tämä vuosi 2009 on monella tavalla historiallinen merkkivuosi. Kurkijokelainen lehti täyttää 60 vuotta. Sitä juhlitaan marraskuussa. Heinäkuussa juhlittiin avaruuden valloitusta, sillä Kuuhun päästiin 40 vuotta sitten. Neil Armstrongin sanat ”*Tämä on pieni askel minulle mutta suuri ihmis-kunnalle.*” tunnetaan kaikkialla. Niihin sisältyy hyvä vertaus suuresta edistysaskelesta.

Kurkijokelainen lehden syntyyn tarvittiin 60 vuotta sitten monia pieniä mutta rohkeita askelia, uskoa tulevaisuuteen ja karjalaisuuteen. Lehden 60-vuotinen

historia on osoitus pitäjälehdien tarpeellisuudesta. Lehden kautta on voitu jakaa niin iloja kuin suruja, purkaa patoutuneita tunteita, kertoa jopa kauan vaietuista asioista. Lehden keräämä ja tuottama aineisto on erittäin arvokas kulttuurihistoriallinen perintö.

Lehden arkistoa löytyi mm. seuraavat pitäjäjuhlisiin liittyvät tiedot:

- Pitäjäjuhlanno 21/1950 kertoi, että Alastarolle on tulossa 2500 – 3000 juhla-vierasta.

- 1951 pitäjäjuhlat pidettiin Oripäässä ja ne olivat jo viidennet. Ensimmäiset olivat siis jo 1947. Mutta missä ne pidettiin?

- Olympiavuoden 1952 juhlat olivat Loimaalla ja vuoden -53 Vampulassa. Pöytyä oli vuorossa v. -54 ja vuonna -55 oltiin Metsämaalla jne.

Pitäjäjuhlat ovat siis olleet nimensä mukaisesti sekä Kurkijoen että myös Loimaan seudun pitäjien omia karjalaisjuhlia. Viime vuosina pitäjäksi on vakiintunut Loimaa – ymmärrettävistä

Kouluneuvos Osmo Kuosa.

syistä. Mutta vuoroveto on ollut käytössä jo alusta alkaen ja jatkuu. Toivottavasti näitä pitäjäjuhlien tapaamisia jaksetaan järjestää vielä kauan. Tosin tulevaisuus on nuorison käsissä. Osaamista sieltä varmasti löytyy – toivottavasti myös talkoohenkeä.

Sukupolven vaihdokseen tarvitaan uutta mediaa ja uusia keinoja. Vaikka Kurkijokelainen on hyvä lehti, sen levikki ei tavoita kaikkia. Mauri Rastas ennusti jo viisi vuotta sitten lehdelle antamassaan haastattelussa näin: ”*Jos Kurkijoesta ei löydy tietoa Internetistä, moderni nuori polvi katsoo, että Kurkijokea ei ole olemassakaan.*” Kiitos Mauri Rastalle, että hän on jaksanut tehdä valtaosan työn Kurkijoen inter-

netsivujen perustamisessa ja ylläpitämisessä. Siitä on hyvä jatkaa.

Netti on avoin niin idässä kuin lännessä, etelässä ja pohjoisessa. Oikeaa tietoa karjalaisuudesta voi lukea kaikkialla. Ja nyt jopa osin englannin kielellä. Ehkäpä myös tarvittaisiin venäjän-kielinen vaihtoehto. Kesäkuun Kurkijoki-matkalla kävi nimittäin ilmi, että sikäläinen nuorisotutkimus on kiinnostunut lähihistoriasta. Venäläisnuoret olivat kyselleet Lopotin discobaarissa Anttila ja Juholta, matkalla mukana olleilta opiskelijapojilta, ”Miksi suomalaiset polttivat meidän kirkkomme?” Ehkä vastaus löytyy Kurki-Säätiön tulossa olevalta DVD:ltä, jota Antti Sahla ja Juho Kyyräinen ovat tekemässä. Yhtenä tekstityskielenä DVD:llä voisi olla venäjän kieli. Toivottavasti mukaan tulee myös kuva tästä Aslak Sarren riipaisevasta taideteoksesta ”Kurjen rukous”.

Kurkivertailuun lisäisin vielä lopuksi yhden asian. Laulun äänessä karjalaiset ovat paljon parempia kuin kurjet. Siitä on jo saatu näyte tässäkin juhlassa.

”*Ain on laulun runsautta, kylvämättä kasvavaa, sit ei pane idän halla, eikä pohjan pakkaset, se ei sorru sortamalla, sitä ei lyö rakehet,*”

Kaupunginjohtaja Jari Rantala:

LOIMAAN KAUPUNGIN TERVEHDYS

Meillä kaikilla on omat juuremme!

Ne ovat meille tärkeitä elämämme perustana sekä omaa identiteettiämme hahmottaessamme ja rakentaessamme. Huolimatta teknistyvästä maailmasta, jossa sekä fyysiset että virtuaaliset rajat madaltuvat vauhdilla, luo perhe sekä asuin-, työ- ja toimintaympäristömme sen perustan, johon omaa elämäämme – sen arkea ja juhlahetkiä peilaamme.

Paikallisuus ja yhteisöllisyys ovat olleet ja ovat niitä voimavarojamme, joiden varaan elämäämme rakennamme. Paikallisuus, yhteisöllisyys, perinteet – identiteetti, tottumukset

ja tavat – ovat keskeisessä osassa myös teidän toiminnassanne, omia perinteitänne vaaliessanne.

Samat teemat ovat ajankohtaisia juuri parhaillaan myös uutta Loimaata rakentaessamme.

Vuoden vaihteessa toteutettuun Loimaan, Alastaron ja Mellilän kuntaliitokseen kytkeytyy vielä paljon pohdintoja ja varmasti epävarmuuttakin siitä, miten nämä tärkeät teemat asettautuvat paikoilleen muutoksessa.

Vaikka kuntaliitokset ovat lähtökohtaisesti vain hallinnollisia ratkaisuja ja päätöksiä, liittyy niihin ai-

na väijäämättömästi myös ne väijäämättömästi myös vahva lataus tunnetta. Kaikkiin muutoksiin liittyy aina paitsi odotuksia myös pelkoja. Kuntaliitokseen liittyy odotuksia uuden Loimaan kehittymisestä sekä toisaalta pelkoja vaikkapa oman kylän tai asuinalueen tulevaisuudesta – koulun tai muun tärkeäksi koetun palvelun säilymisestä.

Taantuman heikentämä kuntatalous sekä erityisesti Loimaan oma heikentynyt taloustilanne kieltämättä luo paineita rakenteiden ja palvelujen uudistamiseen. Punnittavaksi tulee se, mihin kaikkeen meillä juuri

nyt on varaa. Tarvitsemmekin uusia avauksia ja ideoita yritysten ja elinkeinon kehittämiseen, mutta myös palvelujen ylläpitämiseen ja uudistamiseen.

Tässä omien vahvuksiemme esille nostaminen ja niiden hyödyntäminen on jatkossa ehdottoman tärkeää. Loimaalla tilanne on siinä mielessä kuitenkin lähtökohtaisesti hyvä, että liitoksessa on palattu aiempiin kunta- ja pitäjäkenteisiin. Tämä varmasti osaltaan helpottaa ”Loimaa-identiteetin” ja paikallisen Me-hengen rakentamista ja ylläpitämistä.

Arvoisat kurkijokelaiset! Teille tai teidän vanhemmillenne ja isovanhemmilleenne muutos oli aikanaan suuri, kun jouduitte lähtemään sodan jaloista rakentamaan tulevaisuuttanne täysin uudelta pohjalta uudessa ympäristössä. Yhteisöllisyytenne ja identiteettinne olivat varmasti tuolloin – jos ei kadoksissa niin ainakin hieman ”hakusessa”. Kotiutumistanne tänne Loimaan seudulle on aikanaan varmasti helpottanut se, että säilyitte ja olette yhä säilyttäneet myös omat tapanne ja tottumuksenne.

Tässä oma pitäjaseuran perinteineen ja vuosittaisine pitäjäjuhlaineen on ollut keskeisessä roolissa. Omi-

Loimaan kaupungin tuore kaupunginjohtaja Jari Rantala korosti puheessaan, että omien juurien tiedostaminen luo me-henkeä, joka antaa vahvuuksia myös muutostilanteissa.

en juurien tiedostaminen ja niiden esillä pitäminen on meille kaikille tärkeää. Suvaitseva – terveellä pohjalla elävä ja toimiva yhteisö osaa arvostaa myös muualta tulleita ja tulevia ja on myös valmis ottamaan vastaan vaikutteita ja tarvittaessa myös omaksumaan uutta.

Hyvät kurkijokelaiset, te olette onnistuneet pitämään yllä ja vahvistamaan omaa yhteisöllisyyttänne – tietoi-

suuttanne juuristanne. Olette ansiokkaasti pitäneet omia vahvuuksianne ja osaamistanne esillä ja vahvistaneet samalla myös koko Loimaan seudun yhteisöllisyyttä ja hyvinvointia.

Toivotan teille kaikille menestystä myös tulevaan! Nauttikaa kauniista kesästä viikonvaihteesta menneitä muistellen ja samalla uutta luoden.

Juhlatoimikunnan puheenjohtaja Timo Rouhiainen, Kurkijoki-Säätiön hallituksen varapuheenjohtaja Lauri Laukkanen ja kaupunginjohtaja Jari Rantala keskustelemassa.

Jatkoa sivulta 1

Suomen. Näiden tietojen tultua julki uudella Venäjällä istuin kerran pietarilaisten ystävieni Bykovien keittiössä perinteisessä venäläisessä keittiökeskustelussa. Isäntäni Vladimirin isä, Grigori Demjanovits, on ilmavoimien everstiluutnantti evp., ja hän sanoi suoraan: ”Myi otsen ne ljubili finskuju voinu”, Emme yhtään pitäneet talvisodasta. Totta olikin, että tavalliset venäläiset olivat erittäin huolestuneita poikiensa kärsimyksistä kovissa pakkasissa ja tuleessa. Fyysikko Vladimir Bykov on kranaatinheitinjoukkojen reservin yliluutnantti ja minä samoin kiväärimiehenä. Totesimme yhteen ääneen, kuinka valtavan suuri asia on, että emme nyt joudu taistelemaan toisiamme vastaan. Meistä molemmista on nyt tullut isoisia. Me teemme todella parhaamme, että nämä vunukkamme, lapsenlapsemme, Filip ja Vertti, tyttäriemme pojat, eivät koskaan joudu vihollisiksi keskenään.

”Mitä kauempana oltiin Moskovasta ja Leningradista, sen selvemmin opetussuunnitelmia arvosteltiin.

Talvisodan aloittaneet Mainilan laukaukset on uudella Venäjällä tunnustettu avoimesti Berijan käskystä tehdyksi lavastukseksi, ja sitä paitsi niiden jäljiltä ei ole löydetty yhtään haavoittunutta tai kuollutta. Samoin oppikirjoista poistettiin neuvostoaajan loppuun vallinnut selitys siitä, että länsivallat olisivat painostaneet Suomea hyökkäämään Neuvostoliiton kimppuun ja että Suomi olisi todella julistanut sodan Neuvostoliitolle. Kuitenkin sota jätti venäläiseen kielenkäyttöön jälkensä: Neuvostoliiton jo horjuessa Venäjän federaatiivisen neuvostotasavallan opetusministeriksi nimitettiin radikaali uudistaja Eduard Dneprov 1990. Hän kertoo vaatineensa uudistuksia jo joulukuussa 1988 pidetyssä kansansivistystyöntekijäin kongressissa. Tuolloin kuitenkin tieteellisenä tulpana istuivat Pedagogisten tieteiden akatemian johtajat. Suomalaiselta kannalta on mielenkiintoista, että Dneprov nimittää juuri tätä akatemiaa ”pedagogisen pysähtyneisyyden Mannerheim-linjaksi”. Suomalaisen vastarinta talvisodassa kelpasi siis murtamattomuuden vertauskuvaksi myös Venäjän tieteellisessä keskustelussa.

Olisi väärin väittää, että neuvostokoulun opetus olisi ollut kaikkien aineiden osalta tehotonta. Sen ylivoimaisesti tärkein aine oli venäjän kieli ja kulttuuri, joita opetettiin todella hyvin. Jokainen koulunsa päättänyt osaa pitää puheen, jota suomalainen voi kadehtia. Samoin matematiikka,

fysiikka, kemia, tähtitiede, biologia, maantiede, musiikki, kuvataide ja liikunta olivat ja ovat korkealla tasolla. Sen sijaan vieraiden kielten oppiminen oli varattu yleensä tulkeiksi ja vakoojiksi koulutettaville. Aivan oman lukunsa muodostaa historian opetus, jota olen eniten tutkinut. Siihen sisältyi kansalaiskasvatus, jonka mukaan marxilais-leniniläinen näkemys on ainoa oikea. Erityisen vaarallisia ovat kapitalistiset ulkomaalaiset, joiden kanssa ei saanut antautua puheisiin. Kuitenkin: Mitä kauempana oltiin Moskovasta ja Leningradista, sen selvemmin opetussuunnitelmia arvosteltiin. Siperian Irkutskissa voitiin sanoa jo pysähtyneisyyden aikana: 11-vuotiaalla lapsella ei ole mitään edellytyksiä ymmärtää luokkavihaa tai muuta marxismi-leninismin käsitteellistä sisältöä.

Minulla oli tilaisuus asua Moskovassa aikana, joka taloudellisista vaikeuksistaan huolimatta oli sananvapauden suhteen paras vuosisataan. Tämä oli suurelta osin presidentti Jeltsinin ansiota. Televisiossa esitettiin animaatiohupailua nimeltä Kukly, Nuket, jonka rinnalla Suomen television Itsevaltiaat olivat täydellisen nymnyjä. Kuitenkin, kun presidentti Putin lujitti kahdeksan vuoden ajan turvallisuuspalvelun valtaa, ja presidentti Medvedev jatkaa sitä, erityisesti sähköiset viestimet on siivottu kaikesta kritiikistä. Lehdistä arvostelua voi edelleen esittää. Venäjän hallitus on tänä vuonna nimittänyt komitean valvomaan historian opetusta. Duumassa käsitellään lakia, joka säätäisi rangaistavaksi Neuvostoliiton osuuden vähättelyn Natsi-Saksan voittamisessa: seurauksena voisi olla kaksi vuotta vankeutta. Kysyin heinäkuussa Eduskunnan tulevaisuusvaliokunnan seminaarissa venäläiseltä professori Irina Kobrinskajalta, miksi tällainen komitea on tarpeen, kun meillä yliopistot ja tutkimus voivat itsenäisesti arvioida

”... erityisesti sähköiset viestimet on siivottu kaikesta kritiikistä...

väitteiden totuusarvon. Professori totesi komitean saaneen Venäjällä hyvin ristiriitaisen vastaanoton ja sanoi toivovansa sen lopettavan olemassaolonsa nopeasti. Jo kaksi vuotta sitten toimittaja Natalia Gevorkjan kirjoitti verkkojulkaisussa Gazeta.ru, että hallituksen toimeksiannosta julkaistun Filippovin historiankirjan avulla yritetään uudelleen ”turmella lasten sielut”. Olen kuitenkin sitä mieltä, että kun neuvostoaikana historian opettajat olivat puolueen lujin nyrkki, jonka avulla kommunismi levitettiin mahdollisimman pitkälle, nyt juuri historian opettajien järjestö vastustaa tiukimmin hallituksen puuttumista opetuksen sisältöön.

Kari Kaunistmaa osallistui juhlille vaimonsa ja äitinsä kanssa.

Olen joka tapauksessa toiveikas uuden Venäjän suhteen: historian kulkua ei voi kääntää taaksepäin eikä tiedonvälitystä nykyisin rajoittaa täydellisesti. Pro-

”Olen joka tapauksessa toiveikas uuden Venäjän suhteen.

fessori Zagladinin johtama tutkijaryhmä on kaksi kertaa voittanut parhaan historian oppikirjan valtionpalkinnon. Neuvostoaika voidaan Zagladinin mukaan arvioida vain yhdellä tavalla. Kansalaiset olivat tuolloin johtajien panttivankeja, ja valanpitäjien päämäärät eivät suinkaan vastanneet neuvostokansojen tarpeita. Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain sotilaallinen vastakkainasettelu johti ydinsodan uhan osalta umpikujaan. Venäjä onnistui muuttamaan taloutensa markkinataloudeksi sekä luomaan demokratiaa ilman sisällissotaa. Voidaan silti syystä kysyä, onko nykyinen demokratia Kremlin perustamine puolueineen ja varsin rajoitettuine sananvapauksineen (erityisesti television osalta) todellista demokratiaa. Pääongelma on siinä, että neuvostokautta ei ole toistaiseksi osattu kirjoittaa osaksi Venäjän koko historiaa. Vallitsee illuusio siitä, että se muutti periaatteessa kaiken Venäjällä. Kirjoittaja on kuitenkin varma siitä, että sinäkin aikana säilytettiin kaikki synnyinmaan traditionaaliset paheet. Niin 1400-, 1800- kuin 1900-luvulle on leimallista kansalaisvapauksien puuttuminen, koko hallinnon byrokratisoituminen, yksityisen maanomistuksen puute taloudellisenä tekijänä, huonosti hoidettu talous sekä hallitsijoiden ”imperiaalinen kompleksi”. Kirkon piirissä Venäjän ongelmaa nimitetään manikealaiseksi: kaikki meikäläinen on hyvää, muu huonoa. Kuitenkin esimerkiksi korruptio eli lahjonta on 2000-luvulla paisunut suuriin mittoihin.

Saksassa on käyty puhdistava keskustelu natsiajasta, mutta uusi Venäjäkään ei ole puinut esimerkiksi neuvostoaajan diktatuuria itäisessä Keski-Euroopassa.

Venäjä ei koskaan kuulunut Rooman valtakuntaan, eikä ennen muuta omaksumut roomalaista oikeutta. Oikeuden periaatteen mukaan ihminen on syytön kunnes hänet todistetaan syylliseksi. Neuvostokatannon mukaan ihminen oli syyllinen, ellei hän itse kyennyt todistamaan itseään syyttömäksi, eikä aina auttanut sekään. Raskaimpana osoituksena tästä ovat Stalinin vainojen miljoonat viattomat uhrit.

On hyödyllistä välillä tarkastella omaa maataan muiden silmin. Venäläisten oppikirjojen mukaan Suomi on rauhallinen, siisti, vauras ja jopa naurettavuuteen asti lainkuuliainen maa, jossa ei esiinny korruptiota. Vuonna

”... uusi Venäjäkään ei ole puinut esimerkiksi neuvostoaajan diktatuuria itäisessä Keski-Euroopassa.

1957 Nikita Hrustsov sanoi Urho Kekkoselle: ”En käsitä, kuinka te suomalaiset pystytte korjaamaan niin hyvän sadon kivisillä pelloillanne, kun me emme pysty samaan edes sillä maalla, jonka sodassa teiltä ryöstimme.” Maantieteelle emme edelleenkään voi mitään: meidän on elettävä naapureina. Jo tsaarin aikana kauppamiehet sanoivat: Miksi emme hyötyisi Venäjästä, kun se nyt sattuu tuossa olemaan. Tämä ei merkitse nöyrystelyä: Kun Venäjä kerran on luonnonvaroiltaan maapallon rikkain valtio, sen on mielestäni syytä vähintään puhdistaa omat jätevetensä ilman Suomen apua, eikä saastuttaa niillä Suomenlahtea.

Joensuun yliopiston professori Maria Lähteenmäki totesi viime tiistaina Helsingin Sanomissa nykyis-

ten Karjalaa muistelevien olleen lapsia talvisodan syttyessä. Muistikuvien rakennuspuita ovat lapsuuden aurinkoiset kesät, leikkipaikat, alakoulu ja kodin pihapiiri. Tutkimuksen piirissä sen sijaan voidaan

”Venäläisten oppikirjojen mukaan Suomi on rauhallinen, siisti, vauras ja jopa naurettavuuteen asti lainkuuliainen maa,...

osoittaa – aivan samoin kuin kaikista muistakin yhteisöistä – myös epäkohtia, kuten taloudellinen ahdinko, kansalaissodan vastakkainasettelu tai ihmisten eriarvoisuus. Näistä ei yleensä puhuta muistojen Karjalan kanssa samassa yhteydessä. Lähteenmäen mielestä olisi syytä yhdistää realistinen tutkijakuva niin sotakokemuksiin kuin silloisten lasten muistitietoon. Tämä voisi olla jokaiselle kotiseutumatkailijalle rikastuttava kokemus. Viimeaikaiset tutkimukset osoittavat mielenkiintoisesti, että siirtoväen miespuolisten edustajien ansiot nousivat nopeammin kuin väestön keskimäärin. Tätä on perusteltu sillä, että jo kerran muuttamaan joutuneet olivat halukkaampia siirtymään kaupunkeihin,

joissa rakennettiin ja laajennettiin teollisuutta runsaasti. Leikkimielisesti voisi myös todeta heidän mahdollisesti noudattaneen viipurilaisen kauppaneuvos Lallukan ohjetta: ”Mie ko markal ostan ja kahel myyn, niin rosentii voitaa.”

Nyt elämme jälkiteollisessa tieto- ja palveluyhteiskunnassa. Entistä enemmän menestyksemme riippuu koulutuksen laadusta. Olen itse saanut nauttia hyvästä opetuksesta, esimerkkinä tämän tilaisuuden avannut Osmo Kuosa, koko koulu-aikani paras matematiikan opettaja. Ei kuitenkaan ollut hänen vikansa, että minusta tuli historioitsija, se on pelkästään omaa syytäni. Yleisesti Suomen koululaitoksella ei ole mitään häpeämistä kansainvälisesti, sen osoittavat monet mittaukset.

Olen vilpittömän iloinen totalitaarisen Neuvostoliiton kaatumisesta, mikä on tehnyt karjalaisen kulttuurin ja perinteen vaalimisesta entistä vapaampaa. Suomi on pieni maa ja meillä on pienet minuutit, Venäjä on suuri ja myös sen minuutit ovat pidemmät. Siksi työ kestää kauan, mutta se on edelleen arvokasta. Toivotan kaikille kurkijokelaisille menestystä oman kulttuurinsa ylläpitämisessä.

Löytöretkellä

Mieleen tulvii muistoja vanhoja ja rakkaita. Kotipiha pienoinen paikka meidän lapsosten. Löytyy tuttu polun pää vähän katsomaan kun jää. Tuttu kiven lohkare oman pellon pientare. Leikkipaikka lapsuuden ihanaa, mä löysin sen. Tuosta mäet laskettiin tuonne uimaan kipaistiin. Polku tuosta läpi pellon soitto kuului koulunkellon.

Tuosta tuttuun naapuriin siellä leikit leikittiin. Kukkamereen pellot hukkuu käkikulta kukkuu – kukkuu. Linnut laulaa helskyyteli koko luomakunta eli. Luonto kauneimmillaan hohti askel kotipihaa kohti, kulkijoita odottaa typötyhjä pihamaa.

Terttu Ketola

Loimaan Sawisormien Hannu Haikosen johdolla laulettiin Heili Karjalasta ja Sellanen ol' Viipuri oikein karjalaisella innostuksella. – Upeasti alkoi, Hannu totesikin ensimmäisen laulun jälkeen. Sawisormet vastasivat myös illan tanssimusiikista ja tahdit saivatkin monta paria kuuman juhlasalin lattialle pyörähtelemään.

Vuoden Kurjeksi valittiin Veikko Repo, joka veti monia vuosia sukututkijapiiriä. Diplomin ja kurjensulalla koristellun riisin tulostuspapieria ojensivat Lauri Laukkanen ja Riitta Sainio. Vuoden Kurjesta seuraavassa lehdessä enemmän.

Huittistenseudun kansalaisopiston Vampulan Kansantanssiryhmän 12 tanssijan reippaat tanssit saivat yleisönkin jalat lyömään tahtia.

Kurkijoki-Säätiön stipendin saanut viime kevään ylioppilas Anni Kotiniemi piti koskettavan puheenvuoron karjalaisuudesta nykynuoren näkökulmasta. – Karjalaisuus on kulkenut mukana niin kauan kuin muistan. Annista ja Annin puhe seuraavassa lehdessä.

Vampulan Karjalaiset ry:n puheenjohtaja Paavo Tuunainen sanoi avauspuheenvuorossaan, että Kurkijoki on täällä nyt, ei se ole missään muualla ja jatko – Kyl on mukava kuulla, ku mummot pajattivat tuol ruokalassa Kurkjoen murteel. Hän myös totesi, että Pitäjähallissa ovat tunteet pinnassa, välillä on suruakin, kun porukka alkaa harmaantua ja välttämättä ne joita on juhille odotettu, eivät olekaan enää mukana.

63. Pitäjäjuhlrat kuvakertomuksena

kuvat: Jaakko Taitonen, teksti: Helena Sulavuori

Savits`n Mirja Honkanen esitti mm. Seija Mäkisen moniulotteisen runon Peili, jossa naisten ehostuspurkkien takaa löytyy piikki myös EU:lle.

Seppo Mecklin sai yleisön mukaan aikuisballettiin, jokaiselta osallistujalta sujuvat nyt plié ja chassé, harjoiteltiinhan niitä yhdessä. Ja kyllähän yleisön nauruhermoja kututtaa, kun 100-kiloinen mies pikku hamosessaan pyörähtelee Joutsenlammen tahdeissa.

Lauantain Muistojen illassa yleisöä oli tupa täynnä, liki 350 osallistujaa.

Aslak Sarren kokoama vaikuttava näyttely otti juhlille tulijat vastaan jo heti yhteiskoulun aulassa. Juhlasalia koristin Kurkijoen palaneen kirkon raunioilta Aslak Sarren tuoma mustunut hirsi, joka kuvaa rukoilevaa Kurkijoen kurkea sekä miestä ja naista.

Elvi Mikkulainen opasti neulekintaan teossa. Innostuneita käsityöihmisiä oli runsaasti tutustumassa vanhaan perinteseen tekniikkaan.

Sukutukijoiden huoneessa oli välillä niin runsaasti väkeä, ettei enempää enää mahtunut. Monien juuriin löytyi lisäselvitystä ja löytyipä uusia sukulaisiakin.

Tapio Nikkari (oik) esittelee Martti Revolle vanhoja kuvia, joita Tapion tietokoneelta löytyy tuhansia kappaleita, mm. Kurkijoki-museon digitaalinen kuva-arkisto.

Säätiön työmyyrät juhlaavalmisteluissa: Timo Rouhiainen, Helena Sulavuori ja Jaakko Taitonen.

Kurkijoen seurakunnan viimeiset rippikoululaiset, joiden konfirmaatio pidettiin 60 vuotta sitten Loimaalla, kokoontuivat juhla jumalanpalveluksen jälkeen seurakuntasaliin Kurkijoen kirkon alttaritaulun eteen.

Karjala-kuoro johtajanaan Armi Haatanen esiintyi sekä kirkossa että päiväjuhlassa.

Raija Hjelm juonsi päiväjuhlan lempeän tyylikkäästi. Hänen johdolla laulettiin taputtaen terveiset niille, jotka eivät tänä vuonna olleet päässeet mukaan.

Kurkijoki tunnettiin piiskastaan. Sitä tultiin ostamaan matkojenkin takaa. Piiskanvalmistusta esitteli työnäytöksessä Arvi Heinonen.

Loppupuheessa Helena Sulavuori lähetti kiitokset kaikille talkoolaisille, jotka ovat edesauttaneet juhlien syntymistä. Erityiskiitokset lähtivät Vampulan Karjalaisille, jotka kantoivat suuren vastuun käytännön järjestelyistä sekä myös ohjelmasuorituksista. "Tulkaa toistekkii" – kuului loppupuhe.

Juhlasalissa tuoksuivat koivut ja kauniit kukka-asetelmat koristivat lavaa ja pöytiä. Päiväjuhlan yleisömäärä kohosi reilusti päälle 300 henkilön.

MEERI VIIHTYI LAPSIPARKISSA

Vanhempien loma loppui, ja espoolaiset Meeri ja Oskari matkasivat jatkamaan kesänviettoa Loimaan Mummolaa. Yhdeksänvuotias Oskari, taitava golfin pelaaja, on paras pelikaveri isoisille. Ilman muuta oli selvää, että miesväen päivät kuluivat Ypäjän kentän reikiä tähdätessä, Meeri ja mummo saivat touhuta keskenään. Mikä sen mukavampaa, viiden vanhalla Meerillä on mielikuvitusta ja intoa joka askareeseen. Kun tuli puhe lähestyvistä Kurkijokijuhlilla, Meeri ilmoitti mielellään lähtevänsä mummon seuraksi.

Sunnuntaiaamun messuun valmistautuessaan mummo oli sonnustautumassa kansallispukuun. Aamupalaa naposteleva Meeri katseli. ”Minä tulen mukaan ja kan-

sallispuku päälle”, oli ehdoton päätös. Meerin äidin ja tädin lapsuudessa käyttämä Munsalan puku kaivettiin komeroista, puettiin ja kiihdyttiin kirkkoon. Meeri jaksoi istua messun aikana jokseenkin paikallaan, mitä nyt näpräsi puvun päänauhoja ja laskosteli irti luisunutta ruusuhiuvia moneen malliin. Papin saarna kohdistui kurkijokiselle kirkkokansalle. ”Enhän minä ole kurkijokelainen”, Meeri kuiskasi mummon korvaan. Mummo vähän säikähti, oli luullut kertoneensa asiasta riittävän selvästi. Kirkosta palattua Meerille selvitettiin, kuinka iso ja tärkeä palanen hänessäkin on kurkijokelaista.

Päiväjuhlaa varten Meeri laittoi köykäisemmän mekon. Lapsiparkkiin menosta

oli sovittu etukäteen. Mainio idea järjestäjiltä! Mummon täysi keskittyminen juhlaohjelmaan tuli näin mahdolliseksi. Voi myös olettaa, että vilkkaan Meerin jaksaminen ei ehkä olisi riittänyt kaikkien juhlapuheiden yli.

Lapsiparkiksi oli sisustettu tilava luokahuone. Seinillä oli kuvia, pitkälle pöydälle varattu askartelutarvikkeita, kirjoja, kyniä, värejä. Meerillä oli vastassa hymyilevä, ystävällinen Sari Suokas. Hänet oli saatu paikalle Karjalan Nuorisoliiton puolesta. Nuorisoliiton tavoitteena on kehittää lapsille ohjelmaketti karjalaisista leikeistä. Sari sai Meerin heti kiinnostumaan ja mummo pystyi huoleti lähtemään juhlaa sekaan. Varmuuden vuoksi piti palata ennen ohjelman alkua vielä vilkaisemaan.

Iloisia ilmeitä lapsiparkissa. Vasemmalta lukien Salla Rouhiainen, Meeri Ojala, Sari Suokas.

Lapsiparkkiin oli Sarin lisäksi ilmestynyt Meeristä huolehtimaan kaksi viehättävää neitoa: Salla Rouhiainen ja Marja Tuunainen. Kiva iltapäivä oli taattu.

Meeri ja isoveljensä Oskari ovat loppumattoman innokkaita askartelijoita. Lapsiparkissa Meeri askarteli juhlan aikana hienon, suutaan aukovan hiiren, punaisen Karjalan käen, tarramuovista rakennetun kollaasin, väritti lukuisan määrän karjalaisuudesta kertovia värityskuvia, piirsi aurinkoisen maiseman, labyrintin kautta tien karjalanpiirakan luo ja löysi vanhoja työvälineitä. Meeri kertoi, että hänen tehdessään töitä tädit lukivat satuja. Kun mummo tuli hakemaan, oli kesken leikki, jossa seinän kuvassa joköttävän aasin takamukseen koetettiin osuttaa häntä paikalleen. Ei kovin helppo homma silmät kiinni tähdättynä.

Kaikkien juhlapäivä oli Meerille mukava kokemus, illalla hän kertoi siitä puhelimesta äidille, kertoi myös kotiutuneille, uupu-

neille golffaajille. Monena päivänä hän lennätti Karjalan käkeä Mummolan pihalla. Tuulella se lensikin hyvin, nousi narun päässä korkealle ja näytti sykdäyttävältä Kurkijokipuiston sillan maisemaa vasten.

Mummon näkemys on, että lapselle on annettava tietoa ja kiinnostavia tilaisuuksia tutustua kurkijokelaisiin

juuriinsa. Kun se onnistuu, hän tahtoo osallistua ja tulla uudelleen. Toivottavasti lapsiparkki toteutetaan myös tulevaisuudessa pitäjäjuhlissa, ja nuoret perheet, mummot ja ukot, ottavat tavaksi tuoda silmäteränsä nauttimaan karjalaisuudesta.

Leena Virtanen,
mummo

Meeri lennättää Karjalan käkeä Mummolan pihalla.

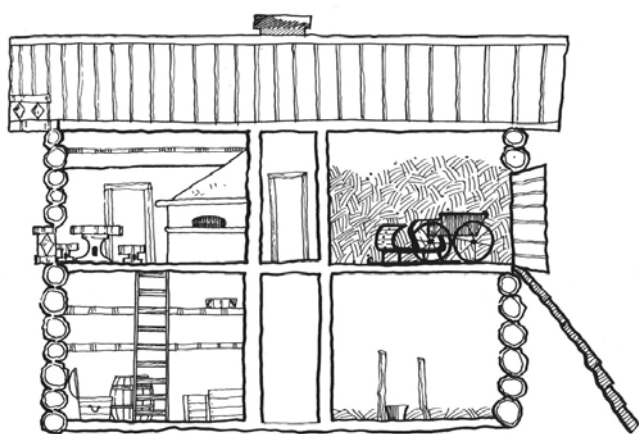
Ylpeä mummo esittelee Meerin askarteluja

Karjalaisen Nuorisoliiton uusin toimintamuoto

VUNUKKANURKKA - ensimmäinen toteutus Pitäjäjuhlilla

- Karjalainen kulttuuri on niin rikas, siitä riittää ammennettavaa jokaiselle sukupolvelle, hehkuttaa Loimaalla Pitäjäjuhlissa Vunukkanurkkaa vetänyt Sari Suokas ja esittelee samalla Karjalaisen Nuorisoliiton Vunukkanurkkaan koottua materiaalia.

Materiaali on koottu erikaisille lapsille. Kun pienimmät etsivät labyrintin sokkeloissa reittiä karjalanpiirakan luo, isommilta ovat selvästi monipolvisem-

massa labyrintissä kansallispuvun kengät kadoksissa. Haastetta on tehtävissä monelle ikäryhmälle. Samoin väritys- ja askartelutehtävät on sovitettu eri ikäryhmien mukaan, leikit, runot ja laulut sopivat kaikille.

- Vunukkanurkka on parituntinen karjalainen ohjelmapaketti, jota vedetään eri kesä-, pitäjä- ja muiden juhlien yhteydessä rinnakaistekemisen mallin mukaan, Sari kertoo. Aikuisille suunnattu juhlaohjelma harvoin tarjoaa perheen pienimmille viihdykettä ja tällöin monet vanhemmat jättävät tulematta tapahtumaan. Nyt juhliin voidaan tulla koko perheellä!

- Kurkijoen Pitäjäjuhlilla olivat Vunukkanurkan pilottikokeilu, nyt mietimme Nuorisoliitossa, miten voisimme markkinoida pakettia tehokkaammin, Karjalaisen Nuorisoliiton pääsihteerinä toimiva Sari Suokas.

Ala-asteen oppilaiden koevastauksia

USKONTO

”Palatessaan Egyptistä israelilaiset veivät Joosevin luut Kanadaan.”
”Liiton merkiksi Jumala pani taivaalle sateenvarjon.”
”Vanha liitto merkitsee sitä kun ihmiset menevät vanhaan naimisiin.”
”6. Käsky: Älä houri.”
”8. Käsky: Älä rassaa toisten tavaroita.”

MAANTIETO

Kerro Lapin kasvillisuudesta.
”Kaikki kasvaa jossain tuntureilla ja ne on ihan viluissaan.”
”Jotkuilla on lämmin.”

BIOLOGIA

”Ahven syö hyttysiä ja ihmisiä jalasta.”
”Villisian paino on 200 km ja se syö keitettyjä perunoita.”
”Talitiainen syö risuja ja talvihyönteisiä.”
”Jääkarhulla on jalkojen välissä raajat.”

Miten karhu selviää syömättä talven yli?
”Se kerää ravintoa kurkkuun.”

Koirarotuja?
”Kuumekoira, buuderi.”

”Tunturisopuli elää norjan neuvostoliitossa.”
”Kyy on selkärangaton nisäkäs.”
”Sorsa kuuluu räpylijalkaisiin.”
”Kalan lisääntyminen on kidu. Naaras mätii ja koiras perällä hautomaan.”

Sukupolvet kohtasivat Porin Hiitola-juhlassa

Pertti Viinanen: Varokaa etteivät Laatokan laineet lyö yli äyräitten

Porissa elokuun alussa vietettyjen 62. Hiitola-juhlien teemaksi oli valittu Sukupolvet kohtasivat. Juhlapuheen pitänyt Karjalan Liiton kunniapuheenjohtaja Pertti Viinanen piti teemaa oivallisena. Hän kehotti varomaan tukahduttamasta nuoremman sukupolven kiinnostusta karjalaisuuteen ylenpalttisesti tarjonnalla. Viinanen kannusti kohtuullisuuteen, etteivät Laatokan laineet lyövät yli äyräitten.

Hiitolan pitäjäjuhlat alkoivat lauantaina säätiön järjestämällä seminaarilla. FL Ville Laakso kertoi kaivauksien yhteydessä tehdyistä arkeologisista löydöistä. Hiitolan Pitäjäseura ry:n pj Jouko Hämäläinen kertoi lauantain seminaarissa tulleen esiin uutta tietoa Karjalan muinaisesta asuttamisesta. Esityksestä ilmeni Hiitolan merkittävä osuus Karjalan syntyvaiheissa.

Hämäläinen palautti mieleen myös muita ajan-kohtaisia asioita ja tulevia tavoitteita.

– Sukupolvien kohtaamiseen liittyvä sukututkimus kiinnostaa laajalti ja tulee entistä enemmän kiinnostamaan myös nuorempaa väkeä. Tämän osoittaa sekin että yli kaksisataapäinen joukko Hiitolan Kekki -sukuun kuuluvaa tuli kuuntelemaan Harri Kekin esitystä. Myös pitäjäseura ja sukutapaamisissa on väkeä vaarista vauvaan, iloitsi Hämäläinen.

Yksi ponnistelujen kohde on Hämäläisen mukaan siviilihautausmaiden säilyttäminen.

– Hiitolan hautausmaa ei ole sellaisessa kunnos-

sa missä me haluaisimme sen olevan. Alueelle tulisi suunnitella esimerkiksi muistolehtotyyppinen alue, jossa olisi muistopaasi ja hautakiviä, teitä sekä tilaa viettää aikaa alueella, kuvaili Hämäläinen tulevia tavoitteita.

Tarpeetonta ikävää mainetta

Juhlapuhuja, Karjalan Liiton kunniapuheenjohtaja Pertti Viinanen, kertoi vanhempiensa muuttaneen kolmen lapsensa kera Hiitolasta Ruokolahdelle talvella 1937. Hän syntyi siellä saman vuoden huhtikuussa.

Pertti Viinanen kertoo oman toimintansa karjalaisuuden parissa alkaneen sen jälkeen kun ay-ura ja SAK:n puheenjohtajuus päättyi. Silloin hänet valittiin Karjalan Liiton valtuuston varapuheenjohtajaksi.

– Onneksi en ennakoon tiennyt miten vaikeassa tilassa Karjalan Liiton talous oli. Valuuttalainojen kurssimuutoksen johdosta velka-akka oli valtava, eikä tulorahoitus riittänyt kunnolla käyttökulujen kattamiseen. Pohdimme talousahdinkoa monista eri kulmista. Näytti jopa siltä, että ilman Karjalan Liiton suoritustilaan joutumista tilanteesta ei selvitä, kuvailee Viinanen vaikeita vuosia.

Puhuja valaisi karjalaisen heimoväen talkootahoa ja Ylläsjärven Tunturihotellin perustamista sekä osakkeiden myyntiä, millä keinoilla tilanteesta lopulta monien vaiheiden jälkeen selvitettiin.

– Siinä vaiheessa oli mahdotonta selvittää jäsenistölle kaikkia koukeroita,

Ritva ja Pertti Viinanen vierellään Aino-Maija Luukkonen (oik.) odottavat pääjuhlan alkua Porin Kauppaoppilaitoksen juhlasalissa.

mitä käytettiin, joten sain tarpeettomasti Karjalan Liiton konkurssiin ajavan henkilön ikävää mainetta, paljasti Pertti Viinanen.

Miksi heimoväki jaetaan?

Pertti Viinanen kyseenalaisti karjalaisen heimoväen jakamisen erilaisten mielipiteiden vuoksi. Puhujan mukaan jokaisella on oikeus omaan mielipiteeseen. Hän totesi olevansa hyvin pahoillaan siitä, että keskustelu Karjalan palautuksesta kärjistetään erottelevaksi tekijäksi.

– Me kaikki olemme samaa mieltä siitä että Karja-

la pitäisi palauttaa. Täytyy kuitenkin muistaa, että rauhansopimus on valtiosopimus, joten emme voi lähteä siirtämään rajoja omin päin, ja voimakkein tuskin kukaan meistä on halukas sitä tekemään, pohti Viinanen.

Puhujan mukaan toimintatavaksi liitossa on valittu Karjala-kysymyksen esillä pito. Mielipide Karjalan asemasta ja palautuksesta on kerrottu päättäjille sekä Venäjällä että EU:ssa.

”Narratiivi” on uusi sana, mihin Viinanen kertoi tutustuneensa. (Narratiivinen tieto tarkoittaa sitä, että ihmisellä on omanlaistaan tietoa, joka on jotenkin kertomuksellista luonteeltaan ja poikkeaa muusta tietämisestä. Narratiivinen tutkimus ei pyri yleistettävään tai objektiiviseen tietoon, vaan paikalliseen, henkilökohtaiseen ja subjektiiviseen tietoon. Kirjoittajan lisäys).

– Esimerkiksi Venäjän nykyhistorian kirjat eivät kerro että Karjala olisi koskaan kuulunut Suomeen. Meidän karjalaisten tulee pitää yllä keskustelua Karjalan kysymyksestä. Jokaisella voi olla asiasta oma näkemys. Tilannetta ei kuitenkaan paranneta sillä, että alamme syytellä toisia eri mielipiteiden vuoksi, painotti Pertti Viinanen.

Toimintaa lavennettu

Juhlapuhuja palautti kuulijoiden mieleen, että Karjalan Liitto on laventanut toimintansa koskemaan kaikkia karjalaisuudesta kiinnostuneita.

– Toimintamme on erittäin monipuolista ja laajalaista. Tällä hetkellä Karjalan Liitto on kaikkien

suomalaisten karjalaisuuden foorumi. Edistämme karjalaista kulttuuria ja ylläpidämme vuorovaikutusta Karjalan alueeseen. Lisäksi Karjalan Liitto edistää Karjala-kysymyksen ratkaisemista erityisesti yhteistyössä Suomen valtionjohdon ja Euroopan Unionin kanssa. On erittäin ikävää että tällä palautusasialla jaetaan karjalainen heimon syyllistämällä erilaisia mielipiteitä omaavia.

Pertti Viinanen viittasi lisääntyneeseen kiinnostukseen juurista ja lasten ja lastenlasten hakeutumista sukututkimukseen ja sitä kautta järjestötyöme piiriin.

– Älkäämme pilatko orastavaa alkua liialla innostuksella. Älkäämme tarjota aamusta iltaan heille karjalanpiirakoita. Älkäämme jatkuvasti soittako Karjala sanomaa muodossa tai toisessa, niin että Laatokan laineet lyövät yli äyräitten. Saattaa nimittäin tulla vastareaktio, ja nuoret kyllästyvät koko asiaan, varoitti Viinanen.

Lopuksi puhuja muistutti tulevasta juhluvuodesta, jolloin Karjalaisten Laulujuhlien nimellä kulkevan suurtaapahtuman pääjuhla on Finnair Stadionilla Helsingissä.

Evakkohuumori

Porin kaupunginjohtaja Aino-Maija Luukkonen kertoi olevansa Varsinais-Suomen tyttöjä, jonka juuret ovat Karjalassa Liperissä. Hän oli miettinyt kesällä Saimaalla kalastelemassa ollessaan karjalaista huumoria.

– Evakkohuumori oli keino selvittää vaikeistakin asioista. Jopa kaikkein kau-

heimmista tapahtumista ja vaikeimmista tilanteista puhuttiin huumorilla höystäen. Toinen ero satakuntalaisen ja karjalaisen luonteen välillä on sinuttelun itsestään selvyys. Karjalaisemäntä saattoi sanoa että mänkää työ kissa pois siit penkilt ja istu sie ruustinna tähä.

Nuoren karjalaisen ajatuksia kertoi Mykrän suvun jälkipolvea oleva Tuulia Ahokas, jonka isän äiti oli Mailis Kangasniemi Hiitolan Pukinniimestä.

– Jos jotain olen perinyt karjalaiselta mummultani, niin ennakoluulottomuuden ottaa vastaan tehtäviä. Tämän puheenkin lupasin ensin pitää ja sitten vasta mietin mitä olin luvannut.

Toinen Tuulialle periytynyt ominaisuus on hänen tunnustamansa vilkkaus ja puheliaisuus. Sitä hän kuvasi kaskulla karjalaisnaisista Niagaran putouksilla.

– Opas totesi, että tässä ovat ne kuuluisat Niagaran putoukset, ja jos arvon rouvat olisivat hetken hiljaa, niin kuulisimme kohinan, nauratti Tuulia Ahokas juhla-akansaa.

Hiitola-säätiön ja Hiitolan Pitäjäseuran järjestämät pitäjäjuhlat päätti Hiitola-säätiön hallituksen puheenjohtaja Kari Kaijo.

– Sukupolvet kohtasivat teeman ympärille rakennetussa ohjelmassa aloitettiin lauantaina kivikaudesta ja päädyttiin lopulta nuoren karjalaisen puheeseen. Jatkoka voitte saada tutustumaan la Hiitolan uudistuneisiin kotisivuihin, mihin saamme ehkä tulevaisuudessa myös Eeva Kilven mietteitä, päätti Kari Kaijo.

Kullervo Huppunen

Sukupolvet kohtasivat myös ohjelman esittäjissä. Jouko Hämäläinen ja Pyhäjärven pukuun sonnustautunut Tuulia Ahokas vaihtavat kuulumisia.

Niklas Vepsä lauloi kuulijoiden sydämeen

Hiitolan pitäjäjuhlien valovoimaisimpana esiintyjänä voitaneen pitää *Niklas Vepsää*. Nuori tenori lauloi sunnuntain pääjuhlassa pariin otteeseen, tavalla mikä ei varmasti jättänyt kosketamatta ketään kuulijoista.

Niklas Vepsä kertoi isoisänsä Arvo Vepsän olleen kotoisin Hiitolasta Tiurulan kylästä. Hän on itse asunut Espoossa ja nykyisin Saksassa.

– Olen opiskellut Sibelius Akatemiassa Ooppera pääaineena ja valmistun keväällä musiikin masteriksi. Musiikkiopinnot jatkuvat Saksassa Hannoverissa, missä on asunut jo vuoden. Opintojen ohella on ollut runsaasti esiintymisiä ja nyt on aika siirtyä entistä enemmän työelämään Saksassa, missä on runsaasti esiintymismahdollisuuksia, valaisee Niklas Vepsä tulevaisuuden suunnitelmiaan.

Hänen mielestään olisi tärkeää että Suomessa olisi enemmän alueellista toimintaa oopperan alalla.

– Saksassa voi samassa kaupungissa olla useita oopperoita, kun meillä Suomessa on koko maassa vain Kansallisooppera. Yksittäisiä esityksiä on joitakin muissakin kaupungeissa, mutta tarjonta kaukana pääkaupunkiseudulta asuville on niukkaa.

Niklas kertoo, että häntä on jo lapsesta asti kiinnostanut musiikki ja teatteri.

– Olen sanonut jo nuorena että minusta tulee oopperalaulaja, muistelee Niklas Vepsä.

Niklas Vepsä on innoissaan tenori-uran avautumisesta Suomessa isommissa ympyröissä.

Edelleen Espoossa asuvat Niklaksen vanhemmat *Teuvo* ja *Kristina Vepsä* naurahavat poikansa kertomuksen pitävän paikkansa.

– Hän oli 4-5-vuotias, kun Fazerin suklaamainoksessa oli klassisen musiikin katkelma. Joka kerran, kun se mainos tuli muiden piti olla sen aikaa hiiren hiljaa, kuvailevat Teuvo ja Kristina poikansa suhdetta musiikkiin.

Uudessa asuinmaassa on käyttökielenä saksa, mutta Niklaksen mukaan oopperat esitetään alkuperäisellä kielellä. Tulevaisuus tällä saralla näyttää hänen mielestään valoisalta.

– Töitä tuntuu riittävän,

mutta koskaan ei voi tietää miten ääni kestää. Sen näkee sitten tulevaisuudessa, toteaa Niklas.

Hiitola-juhlassa Niklas Vepsä lauloi ensin kaksi Toivo Kuulan sävellystä. Kolmannen kappaleen johdannoksi hän opasti kuulijoita.

– Ristilukki on poliittinen laulu. Se kertoo itäisestä naapuristamme, joten kuunnelkaa sanoja sen mukaan.

Lopuksi yleisö sai kuulla tunteisiin vetoavana esityksenä Lenskin aarian oopperasta Eugen Onegin, missä päähenkilö tietää kuolevansa ja katsoo elämänsä taaksepäin.

Veteraanijärjestöt vaativat - Veteraanien etuuksia parannettava heti

Sotiemme veteraaneja on elossa vielä noin 62 000 ja heidän keski-ikänsä on 87 vuotta. Sotainvalideja heistä on noin 10 500. Puolet veteraaneista saa ylimääräistä rintamalisää eli heidän bruttoeläkkeensä on korkeintaan tuhat euroa kuukaudessa.

Veteraanijärjestöt katsovatkin, että niiden budjettiin esittämien sotainvalideja, veteraaneja ja heidän puolisoitaan koskevien kotona selviytymistä tukevien toimien toteuttamisella on kiire. Heidän korkean ikänsä ja toimintakykynsä heikkene misestä johtuen on toimittava välittömästi.

Veteraanijärjestöjen ykköskostavoite on 200 euron kuukausittaisen veteraanilisän saaminen heikoimmassa asemassa oleville rintamaveteraaneille. Tuki kohdistuu noin 5 000:lle ylimääräistä rintamalisää sekä korotettua

tai ylintä hoitotukea saavalle. Kunnan sotainvalideille järjestämiin avopalveluihin oikeuttava haitta-asteraja tulee poistaa tai ainakin sitä tulee lieventää. Myös laitoshoidon haitta-asteraja tulee poistaa kokonaan tai ainakin alentaa. Valtion tulee korvata Ruotsissa asuville suomalaisille sotainvalideille kotipalveluista aiheutuvat kustannukset samoin perustein kuin Suomessa asuville.

Veteraaneille luvattu vuosittainen kuntoutus ei ole toteutunut toivotulla tavalla. Rahat ovat loppuneet monessa kuntayhtymässä jo alkuvuodesta. Tarkoitukseen varatun määrärahan tulee olla niin suuri, että jokainen veteraani pääsee haluamaansa hoitoon vuosittain. Veteraanien puolisoloiden kuntoutustarve tulee huomioida määrärahan mitoituksessa. Myös sotainvalidien

puolisoiden, leskien ja sotaleskien kuntoutustoimintaan tulee varata vuosittain riittävä kuntoutusmääräraha.

Talvisodasta on kohta kulunut 70 vuotta. Suomen veteraaniliittojen valtuuskunta, jonka muodostavat Sotainvalidien Veljesliitto, Suomen Sotaveteraaniliitto, Rintamaveteraaniliitto ja Rintamanaisten Liitto, vetoaa hallitukseen, että ensi vuoden talousarvioon otetaan järjestöjen määrärahaesitykset täysimääräisinä.

*Sotainvalidien Veljesliitto
Suomen Sotaveteraaniliitto
Rintamaveteraaniliitto
Rintamanaisten Liitto*

Kalakurjet Veljesrannassa

Viime lehdessä oli valitettavasti virhe tulostuksessa, tässä korjattu tulostusta.

Tulokset:

Naiset:

1. Terttu Veijalainen 1490 g
2. Saini Repo 1025 g
3. Leena Meskanen ... 760 g
4. Ria Virevuo 665 g
5. Raija Laaksonen 665 g
6. Aune Hyvönen 585 g
7. Marjatta Poskiparta 495 g
8. Anna-Liisa Torkki . 295 g
9. Kaarina Sikiö 60 g

Miehet:

1. Simo Kaunisto 1880 g
2. Jorma Lankinen ... 1365 g
3. Antti Penttinen 1220 g
4. Viljo Ylönen 1195 g
5. Martti Meskanen ... 840 g
6. Jouko Mäki 755 g
7. Pentti Kempainen 740 g
8. Pertti Inkinen 640 g
9. Lauri Veijalainen ... 585 g
10. Eero Häkli 535 g
11. Martti Repo 495 g
12. Veikko Nenonen .. 450 g
13. Teuvo Ahokas 285 g

14. Matti Ruotsalainen 280 g
15. Toivo Hyvönen 265 g
16. Aimo Jälkö 215 g
17. Seppo Kempainen 210 g
18. Miikka Mäkiö 185 g
19. Raimo Sikiö 145 g
20. Reino Paju 35 g

Aurinkoinen rannalta ongintakilpailu Porissa

Hiitolan Pitäjäseuran järjestämä rannalta ongintakilpailu järjestettiin 22 elokuuta Porissa. Kilpailu käytiin meren rannalla, Lynaskerin sillan työväällä. Tapahtumaan osallistui 30 henkilöä jotka saivat nauttia upeassa merimaisemassa lämpimästä, aurinkoisesta loppukesän päivästä.

Mukava kilpailufiilis ja lupsakka yhdessäolo houkuttelivat osallistujia liikkeelle aina Orivedeltä ja Loimaan seudulta asti, myös nuorta polvea oli iloksemme mukana.

Monen sortista kalaa Ah-ti meille antoi ja hyvä niin sillä kaikki kalat kelpasivat kilpailukaloiksi. Neljä tuntia kestäneen onginnan tuloksena nousi kaloja yhteensä 25,325 kg. Ainoastaan kaksi kalanpyytäjää jäi ilman saalista.

Suurin saalis 3 020g Simo Kaunisto, hän sai haltuunsa seuraavaan kilpailuun asti Suodenniemen Säätöpankin kiertopalkinnoksi lahjoittaman puntarin.

Suurin kala 515 g painava lahna Saini Repo. Hänellä kotiin viemisinä upea pokaali.

Molemmista sarjoista **kolme ensimmäistä** palkittiin mitaleilla.

Suurimman saaliin arvaukilpailun voitti Seppo Kaljunen ainoastaan 20 g erolla.

Loppuhuipentumana kaikkien tapahtumaan osallistuneiden kesken arvottiin lahjoituksina saatuja tuotepalkintoja, päävoitto Pertti Vihavaisen lahjoittama peurapaisti osui Seppo Kaljuselle.

Hiitolan Pitäjäseuran puolesta toivoton mukavaa loppukesää kaikille, näissä tai muissa merkeissä tava-taanhan taas.

Raija Laaksonen

Miehet

1. Simo Kaunisto 3020g
2. Kauko Savolainen . 2550g
3. Jouko Mäki 1515g
4. Martti Meskanen ... 1015g
5. Tapani Lötjönen 1010g

6. Viljo Ylönen 995g
7. Martti Jantunen 940g
8. Jouko Vepsä 815g
9. Veikko Nenonen 710g
10. Pentti Kempainen 595g
11. Pertti Vihavainen .. 395g

12. Martti Repo 385g
13. Markus Pörsti 290g
14. Eemeli Jantunen 280g
15. Risto Uski 150g
16. Leo Kesseli -
17. Seppo Kaljunen -

Naiset

1. Armi Savolainen .. 2560g
2. Anneli Räikkönen 2300g
3. Sari Latva-Valkama 1830g
4. Saini Repo 1490g

5. Raija Laaksonen .. 1120g
6. Hilja Naskali 660g
7. Leena Meskanen . 405g
8. Aila Kaljunen 170g
9. Ilmi Kesseli 125g

Raimo O. Kojo:

MINÄ, ADOLF JA JOSIF

Veijariromaani talvisodan puhkeamisesta

Miten Kurkijoen, Elisenvaaran, Jaakkiman, Hiitolan ja muiden lähiseutujen ihmiset kokivat talvisodan puhkeamisen ja evakkoon lähdön? Tähän ja lukuisiin muihin seikkoihin antaa valaistusta juuri ilmestynyt kirja.

Erityisesti Kurkijoelta ja lähipitäjistä kotoisin oleville on sopivasti näin syksyllä ilmestynyt kiinnostava ja samalla viihteellinen kirja-uutuus.

Raimo O. Kojo on syntynyt juuri talvisodan alalla Jaakkimassa ja kertoo kirjassaan kiinnostavista yksityiskohdista Laatokan Karjalan alueesta, pitäjistä ja ihmisistä. Siinä lukija saa kokea millaisissa tunnelmissa karjalaiset elivät talvisodan uhan kasvaessa ja jännityksen lisääntyessä. Kun sota sitten alkoi, juuri kävelemään oppineen pikkupojan henkilöahmo muistelee, miten evakkoon lähtöä jouduttiin kaikessa kiireessä valmistelemaan. Heti lähtökäskyn jälkeisenä

aamuna oli lähdettävä tuntemattomille maille. Kaikki Karjalan kodin luoma turvallisuus, esineet ja muu omaisuus oli jätettävä. Kirjoittaja kertoo edelleen, millainen ensimmäinen evakkotaival Jyväskylän seudulle oli.

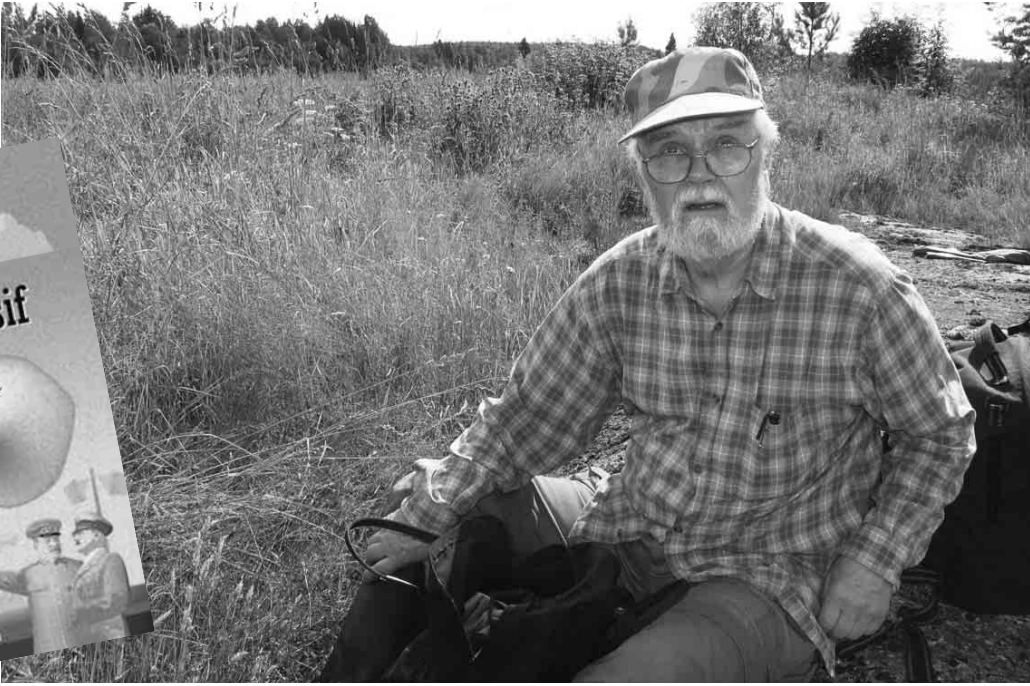
Kirja soveltuu erityisen hyvin sellaisille henkilöille, jotka ovat syntyneet luovutuksessa Karjalassa juuri ennen sotaa, sodan aikana, tai sitten evakossa sodan jälkeen ja joilla ei ole henkilökohtaista muistoa luovutetusta Karjalasta sekä talvisodan vaiheista.

Kyseessä on väkevä romaani Karjalan rajaseudun ihmiskohtaloista talvisodan varjossa – ja hulvaton veijariromani, jossa päähenkilöinä ovat Adolf Hitler, Josif

Stalin ja kirjan alussa vielä syntymätön karjalaispoika Reino Oskari Koho.

Pienen karjalaispojan kohtalo viiksiniekkaiten diktaattorien sekoittamassa maailmassa ei ole helppo.

Kirjoittaja Raimo O. Kojo Kurkijoen Savojan peltoalueella Valokuv. Hanneliina Kojo

Ennalta ehkäiseminen kannattaa

Maalaisjärjellä voidaan voittaa taistelu sikainfluenssaa vastaan – paniikkiin ei ole aihetta!

Kesälomakausi on pääosin ohitse ja koulut alkaneet. Sikainfluenssa-aalto (H1N1-virus) lähestyy ja sen odotetaan sairastuttavan Suomessa ihmisiä elokuussa.. Viimeaikaisten tietojen perusteella näyttää kuitenkin siltä, että tänne Pohjoiseen saapuva influenssavirus on tyypiltään huomattavasti lievempi, kuin mitä alkuvaiheessa ajateltiin. Muualla maailmassa sen aiheuttamat kuolemantapaukset ovat vähentyneet, kun taudilta on osattu oikealla tavalla suojautua. Tässäkin asiassa pätee sanonta, että parempi ehkäistä kuin sairastua. Perinteiset keinot jarruttavat taudin tarttumista.

Paras tapa suojautua influenssalta, kuten monelta muullakin tarttuvalta taudilta on säännöllinen käsien pesu. Taudin tarttumista kanssaihmiisiin ehkäistään myös yskimällä tai aivastamalla pois päin muista ihmisistä kertakäyttöiseen nenäliinaan tai hihaan. Jos vahingossa yskii omiin käsiinsä, on syytä pestä kädet heti. Jos oireet – pitkälti saman kaltaisia kuin tavallisen kausi-influenssan oireet (äkillinen kuumeilu, pahoinvointi, oksentelu jne) - ovat lieviä, on syytä pysyä kotonaan. Tauti paranee yleensä noin viikon kottilevolla. Tämä koskee myös matkalta palanneita henkilöitä. Oireita, lähinnä kuumeita lieventävänä lääkityksenä voi tarvittaessa käyttää kipuja särkylääkkeitä.

Isommilla paikkakunnilla terveyskeskukset avaavat omia vastaanottopisteitä sikainfluenssan oireista kärsiville. Näin voidaan ehkäistä

taudin leviämistä muihin potilaisiin ja sairaanhoitohenkilöstöön.

Koska H1N1 tyyppinen viruksen aiheuttama influenssa on epidemiana nykyaikana Suomessa uusi asia, ovat monet tiedotusvälineet varsinkin näin kesällä uutisten vähyydestä johtuen paisutelleet sen aiheuttamia uhkia.

Ilmeisesti virukseen tehoavan rokotteen tutkimukset ovat loppusuoralla ja kokeet ihmisillä on aloitettu eri puolilla maailmaa, myös Suomessa. Kun rokote aikaan saadaan valmiiksi, tullaan riskiryhmiin kuuluvat, raskaana olevat naiset, sekä puutteellisen vastustuskyvyn omaavat vanhukset tai pitkäaikaissairaat rokottamaan. Jos nämä henkilöt kokevat influenssan oireet voimakaina, on syytä heti ottaa yhteyttä terveyskeskukseen.

Joka tapauksessa H1N1 influenssan hoitoon tarvittavia lääkkeitä löytyy Suomessa aptekeissa sekä valtion varmuusvarastoista riittävästi. Vaikka niiden hankkiminen tuleekin maksaa omasta pussista, niin hinta ei kuitenkaan Kela- korvauksen kanssa ole enempää kuin n. 30 Euroa. Minkäänlaiseen paniikkiin ei siis ole aihetta, kun vain muistetaan yksinkertainen asia: Käsien pesu aina kun vain mahdollista.

A(H1N1) -influenssan (sikainfluenssa) tutkimus ja hoito ovat siirtyneet perusterveydenhuoltoon 27.7.2009 alkaen.

Influenssan riskiryhmään kuuluvien, jotka sairastuvat kuumeiseen hengitystiein-

fektioon, tulee ottaa yhteyttä puhelimitse terveyskeskukseen. Riskiryhmään kuuluvia ovat raskaana olevat, alle 3-vuotiaat lapset ja henkilöt, joilla on seuraavia pitkäaikaissairauksia: säännöllistä lääkitystä vaativa sydänsairaus (ei lievä verenpainetauti) keuhkosairaus (säännöllistä lääkitystä saavat astmapotilaat) diabetes krooninen maksan tai munuaisten vajaatoiminta potilaat, joiden sairastama tauti heikentää vastustuskykyä esim. leukemia, lymfooma, HIV-infektiopotilaat potilaat, jotka saavat vastustuskykyä heikentävää

hoitoa krooninen neurologinen sairaus tai hermolihastauti sairaaloloinen ylipaino (painoindeksi on yli 40).

Henkilöt, joiden oireet ovat lieviä ja jotka eivät kuulu riskiryhmiin, eivät siis yleensä tarvitse lääkärin tekemää taudin määrittystä eivätkä lääkahoitoa. Heidän tautinsa paranee noin viikon kottilevolla. Töihin, kouluun tai lastentarhaan ei tule mennä sairaana. Sikainfluenssassa sairausloman tarve on yleensä 5-7 vuorokautta.

Yhteydenotto kaikissa tapauksissa

aina ensin puhelimitse oma-

lääkärin vastaanotolle. Tarvittaessa myöhemmin avataan erillinen influenssavastaa- otto ja influenssapuhelin, jonne keskitetään influenssapotilaiden tutkimus ja hoito koko kaupungin alueelta.

Lisäohjeita annetaan influenssatilanteen kehittymisen mukaan ja mahdollisten kansallisten lisäohjeiden perusteella.

Hengitystieinfektiot kuten influenssa, tarttuvat:

Yskissä ja aivastaessa.

Hengitystie-eritteillä tahrautuneiden käsien välityksellä.

Pysäytä mikrobin leviäminen:

Suojaa suusi ja nenäsi kertakäyttönenälinalla kun

yskit tai aivastat.

Jos sinulla ei ole nenäliinaa, yski tai aivasta puserosi hihan yläosaan, älä käsiisi.

Laita käytetty nenäliina välittömästi roskeen.

Hakeutuessasi tutkimuksiin ja hoitoon terveydenhuollon laitokseen sinulle saatetaan laittaa paperinen suu-nenäsuojus suojamaan henkilökuntaa ja muita potilaita tartunnalta, jos yskit ja aivastelet.

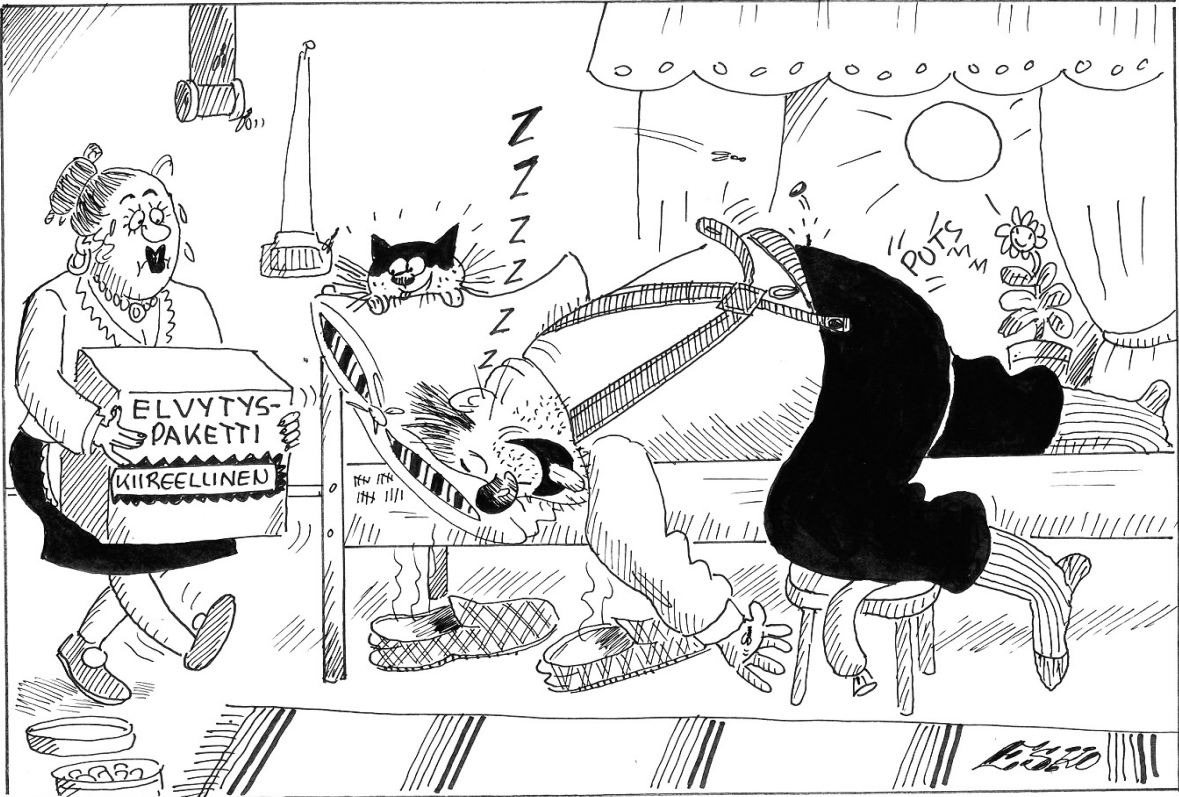
Puhdista kätesi heti yskimisen tai aivastamisen jälkeen

Pese kädet vedellä ja saippualla tai puhdista kädet desinfioivilla käsipyyhkeillä tai -huuhteilla.

Jaakko Taitonen

Lähteet: Loimaan Sosiaali- ja terveyspalvelukeskus, Sosiaali- ja terveysministeriö, Terveiden ja hyvinvoinnin laitos,

Escon puumerkki

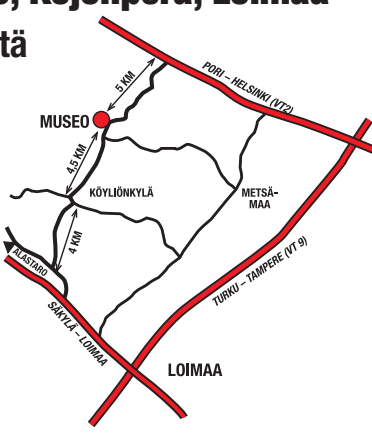

Kurkijoki-museo
Kojonperäntie 446, Kojonperä, Loimaa

Museo auki viimeistä kertaa tänä kesänä sunnuntaina 30.8. klo 12-16.

Vapaa sisäänpääsy Kahvitarjoilu Tervetuloa!

Muulloin esittelystä sovittava:
Eino Vepsä,
puh. 0500-875 211 tai
Antti Eklund,
puh. 050-342 6608

Rajaseutuliiton opintoapurahat haussa

Rajaseutuliitto jakaa tänäkin vuonna opintoapurahoja rajaseudulta kotoisin oleville, Suomen kansalaisuuden omaaville nuorille, lahjakkaille vähävaraisille opiskelijoille

Vuonna 2008 apurahan saajia oli yhteensä 205 kpl

66,3 % hakijoista, hakijoita oli 309.

Tarkat hakuohjeet ja 2-sivuinen hakulomake ovat luettavissa ja tulostettavissa Rajaseutuliiton kotisivuilta: www.rajaseutuliitto.fi.

Tietoa asiasta saa myös kohdealueen 2. asteen op-

pilaitoksista ja useista sosiaalitoimistoista.

Rajaseutuliitto,
Tunturikatu 6 A 19,
00100 HELSINKI
Puh. (09) 444 238,
fax (09) 493 701

e-mail: rajaseutuliitto@rajaseutuliitto.fi

kurkijoki.fi on oikea tietopankki

Muistoissa Räihävaara

Viisitoista Räihävaaran enstistä nuorta kokoontui pitäjäjuhljen yhteydessä muistelemaan kouluaikojaan Räihävaaran koulussa. Idean "äiti" oli Terttu Järvinen.

Miten lieene ollut niin, että tervehdittäessä oli monien kohdalla esittely tarpeen. Osanottajia oli Loimaan seudun lisäksi Helsingistä, Imatralta Turusta, Raisiosta ja Porista.

Muistelijat toivotti tervetulleeksi Terttu Järvinen ja esittelykierroksen aikana jokainen vuorollaan kertoi lyhyesti elämänvaiheistaan ja perhesuhteistaan. Monilla oli jälkikasvua jo neljännessä sukupolvesta. Todettiin myös, että moni tuttu olisi mielellään tullut mukaan, mutta terveys ei antanut myöten.

Vuonna 1902 perustetun

Räihävaaran kansakoulun viimeiset oppilaat jättivät koulunsa vuonna 1944, joten hekin ovat jo eläkeiässä.

Alakoulun opettajana toimi viimeksi ennen sotia Fannu Roth ja yläkoulun opettajana Juho Hiekkänen, joka palasi jatkosodan aikana takaisin Räihävaaraan. Koulu aloitti toimintansa syksyllä 1942 ja päätti toimintansa siis vuonna 1944. Monet meistä muistelivat kouluaikojaan ja opettajaansa lämmöllä.

Vaikka Juho Hiekkänen tuntui joskus kouluaikoina vähän liiankin ankaralta, niin jälkepäin muistelmassa hänet todettiin määrätietoiseksi periaatteiden mieheksi, joka jakoi säästämättä hyvänä pitämiään oppeja oppilailleen. Yleisten muisteloiden lisäksi

muisteli Terho Poutanen kouluaan ja sen opettajaa ansiokkaalla tavalla. Aarne Heinonen kertoi muistojaan Elisenvaaran pommituksesta, jonka jälkeen hän oli monen muun nuoren is-pojan kanssa joutunut korjaamaan ruumiita pois ratapihalta. Arvi Heinonen puolestaan kertoi karjalaisesta nuorisosta evakkovuosien murroksesta, todeten mm. että lähes kolme neljäsosaa karjalaisista nuorista solmi avioliiton toisheimolaisen, yleensä uuden sijoituspaikansa nuoren kanssa. Tilaisuudessa esittivät yksinlauluja räihävaaralaista sukujuurta olevat nuoret naiset, Elina Keloniehni-Hurttila ja Katri Rajala.

Arvi Heinonen

Eturivissä vas.: Irja Nykänen (os. Heinonen), Eila Rouhiainen (os. Torkki), Anja Hautamaa (os. Torkki). Istumassa vas.: Eero Kainulainen, Terho Poutanen, Pentti Julku, Sirkka Haikonen (os. Salminen), Terttu Järvinen (os. Rasilainen). Seisomassa vas.: Toivo Pöllänen, Esko Haikonen Räisälästä kotoisin, Arvo Kuosa, Irja Symilä, (ent. Sikiö), Aino Aarnio (os. Sikiö), Arvi Heinonen, Aarne Heinonen. Kuvasta puuttuu vähän myöhemmin tullut Arvi Silvennoinen.

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija.

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain **35** eur. Tilattuna alle 1,50 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuoressa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Kirjoituskilpailu

Kurkijoki-Säätiö ja sanomalehti Kurkijokelainen julistavat kirjoituskilpailun, joka on avoin kaikille, joilla on muistoja ja kokemuksia ajalta, jolloin karjalaiset oli siirretty uusille asuinsijoille. Sopeutuminen, oman maan hankinta, rakentaminen sekä vastaan tulleet muut vaikeudet koettelivat tuolloin siirtoväkeä usein jopa kohtuuttomasti. Mutta oli myös ilon ja onnen hetkiä, jotka antoivat toivoa ja uskoa tulevaisuuteen.

Kirjoittakaa niistä, mieluimmin koneella, ja lähettäkää tuotoksenne 30.9.2009 mennessä osoitteella: Sanomalehti Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA. Kuoreen merkitä: "Kirjoituskilpailu" ja nimimerkki. Kuoren sisälle on laitettava kirjoituksen lisäksi suljettu kuori, jonka päällä on nimimerkki ja sisälle on laitettava paperi, jossa on nimimerkki ja kirjoittajan nimi ja osoite sekä puhelinnumero. Lisätietoja tarvittaessa voi soittaa numeroon 0500875211 (Eino Vepsä).

Kurkijokelaisella on oikeus julkaista vastikkeetta kaikki kirjoitukset ja ne jäävät Kurkijoki-Säätiön omaisuudeksi ja säilytettäväksi Kurkijoki-museossa.

Parhaat kirjoitukset palkitaan ja palkinnot jaetaan Kurkijokelaisen 60-vuotisjuhlissa Loimaan Heimolinnassa 15.11.2009.

Toivomme runsasta osanottoa, sillä kyseisistä rakentamisen ja raivaamisen ajoista ei ole tarpeeksi tallennuksia ja niistä muistavien joukot nopeasti vähenevät.

Kurkijoki-Säätiö

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. Suomessa, Kilpisjärven seutu
2. Ruovedellä
3. lahovaurioiden takia
4. n. 61.000
5. Kiina
6. Adolf Hitlerin
7. kuusen
8. kahvi
9. rupia
10. Kuopioon

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on s. detty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat my s maksuttomia oikeudenkäyntiä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppialankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

AA, VT Jari Heikman
AA, VT Katri Ranta-Eskola
VT Kaarina Nylamo
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Erikoishammasteknikko

MARKO ROSENDAHL

Vastaanotto Heimolinnankatu 14 Loimaa

Ajanvaraus puh. (02) 763 1179

EHT-
liiton
jasen